

ÅBENT SAMRÅD I EUROPAUDVALGET VEDR. SOFTWAREPATENTDIREKTIVET

Onsdag den 4. maj 2005, kl. 10.00-12.00, 2-133

Elisabeth Arnold (RV, formand for Europaudvalget, ordstyrer):

Velkommen til møde i Europaudvalget. Første punkt på vores dagsorden i dag er jo åbent samråd med økonomi- og erhvervsministeren om samrådsspørgsmål B, Computerimplementerede opfindelsers patenterbarhed, det, vi almindeligvis kalder softwarepatentdirektivet.

Da mødet er begæret åbent, er der mikrofoner på, og jeg vil gerne bede folk om at tale tydeligt og helst også fornuftigt, selvfølgelig, og klart og huske at tænde mikrofonerne, inden de får ordet, og huske at slukke mikrofonerne, når de ikke har ordet mere. Givet disse instruktioner håber jeg, at vi kan få samrådet til at blive afviklet på en rolig og fornuftig måde.

Jeg vil allerførst spørge, om der er nogen, der vil begrunde samrådsspørgsmålet? Ja, Morten Messerschmidt.

Morten Messerschmidt (DF):

Baggrunden for det her samråd, som undertegnede bl.a. har indkaldt til, er naturligvis den sag, som vi har fulgt med interesse siden begyndelsen af marts, hvor ministeren forvaltede det mandat, som ministeren mener at have fået af udvalget.

Vi har jo gravet lidt i det sådan rent juridisk her i udvalget, men altså også i Folketingssalen, hvor vi har fået fremlagt de juridiske forhold af ministeren med forskellige henvisninger. Det, der jo så er den direkte baggrund for, at undertegnede i hvert fald har indkaldt til det her samråd, er, at man så efterfølgende nærmere bestemt den 26. april i Berlingske Tidende kan læse, at fem uafhængige henholdsvis eksperter og tidligere ministre heriblandt Steffen Smidt, som er tidligere generaldirektør i EU-Kommissionen, Carmen Martinez Capdevila, som er professor i EU-ret på universitetet i Madrid, tidligere arbejds- og miljøminister Svend Auken og tidligere udenrigsminister Niels Helveg Petersen samstemmende tilkendegiver, at den fortolkning af juraen indeholdt i forretningsordenen for rådet ikke er i overensstemmelse med det, som økonomi- og erhvervsministeren har tilkendegivet i henholdsvis salen og andre steder, pressen osv.

Derfor finder jeg selvfølgelig anledning til at få en klargøring af, hvad det er for nogle regler, der egentlig gælder. Om det er dem, som ministeren har fremlagt, eller om det er dem, som de her uafhængige henholdsvis eksperter og tidligere ministre fremlægger.

Økonomi- og erhvervsministeren (Bendt Bendtsen):

Jeg vil da gerne starte med at sige, at jeg ikke har forhandlet et mandat, som jeg mener, jeg ikke har fået. Jeg har forhandlet det mandat, jeg har fået.

Jeg vil gerne slå fast, at jeg faktisk er meget tilfreds med, at vi i dag får et åbent samråd, så vi kan tage den her sag en gang forfra. Jeg har allerede været indkaldt til samråd i Europaudvalget om sagen umiddelbart efter rådsmødet 7. marts. Der er ikke kommet nye oplysninger frem siden samrådet 10. marts. Derfor foreligger der heller ikke nye oplysninger, der kan ændre på den konklusion, som formanden for udvalget drog på samrådet den 10. marts, nemlig at jeg havde ageret inden for rammerne af mandatet.

Men jeg vil meget gerne redegøre for det en gang mere. Som flere af de tilstedeværende ved, så har sagen kørt i mange år, den har været igennem forskellige led i EU-processen. For at få skabt fuldstændig klarhed over, hvad der er foregået i sagen og hvornår, så vil jeg gerne give en omfattende redegørelse for sagens forløb.

Jeg vil også forsøge at samle op på alle trådene. Jeg vil komme ind på den proces, som sagen indtil videre har været igennem, udvalgets mandat, de procedurer, der gælder for rådets behandling af sager på et rådsmøde samt den videre proces. Jeg vil godt starte med at forklare lidt om processen i den her sag.

I november 2002 blev der under det danske formandskab opnået politisk enighed til direktivforslaget i Rådet. Jeg var forud for rådsmødet i Europaudvalget for at indhente forhandlingsoplæg til, at Danmark kunne tilslutte sig forslaget. Det Radikale og Socialdemokraterne støttede dengang regeringens forhandlingslinje.

Mandatet var, at målsætningerne om at få klare regler kun kunne nås, hvis vi fik præcise definitioner af, hvad der kan patenteres, hvilke krav der stilles, og dermed også hvad der ikke kan patenteres. Det lå også i mandatet, at det ikke var hensigten at åbne op for at patentere softwareopfindelser, som det ikke allerede var muligt at få patent på i dag, således skulle der ikke åbnes op for amerikanske tilstande, hvor man kan få patent på ethvert computerprogram.

I september 2003 vedtog Europa-Parlamentet forslaget med en række ændringsforslag. Parlamentets forslag vedrørte primært definitioner af, hvilke opfindelser der kan patenteres samt muligheden for at opnå interoperabilitet med andre programmer. På baggrund af Parlamentets ændringsforslag udarbejdede det daværende irske formandskab et kompromisforslag, der under hensyntagen til Rådets politiske enighed, inkorporerede 24 af Parlamentets 60 ændringsforslag.

Som vi ved, blev der på rådsmødet i maj 2004 opnået politisk enighed om direktivforslaget. Kun Spanien stemte imod, mens Belgien, Italien, Østrig undlod at stemme. Danmark stemte også for forslaget, da det lå inden for den forhandlingslinje, som regeringen i sin tid havde fået opbakning til i Europaudvalget, men samtidig gjorde vi også klart, at vi gerne havde set flere af Europa-Parlamentets forslag indarbejdet i direktivet. Derudover ville vi arbejde for en yderligere præcisering af definitionen af teknisk bidrag samt indførelse af en specifik artikel om interoperabilitet.

Ønsket om en præcisering af definitionen af teknisk bidrag blev delvist imødekommet, men der var ikke opbakning til de øvrige danske ønsker. Det er dog vigtigt for mig igen at slå fast, at den danske stemme ikke var udslagsgivende. Efter afstemningsreglerne, der gjaldt i maj sidste år, krævede det 37 stemmer for at forhindre forslaget vedtagelse. Stemmerne fra Spanien, Belgien, Italien og Østrig udgjorde til sammen 27 stemmer. Danmark havde kun 3 stemmer og ville med disse ikke have kunnet medvirke til et blokerende flertal.

Som med alle andre EU-forslag, der er opnået politisk enighed om, var proceduren herefter, at forslaget skulle oversættes til alle de formelle sprog i EU. Men det er sket, at Rådets procedure, om at Rådet formelt skal bekræfte den politiske enighed, og at oversættelserne er korrekte, før forslaget kan oversendes til Europa-Parlamentet.

Da der ikke foretages ændringer i direktivteksten i forbindelse med denne proces, sker den formelle bekræftelse ved, at forslaget sættes på dagsordenen for et rådsmøde som et A-punkt. Den formelle bekræftelse i denne sag blev imidlertid forsinket i første omgang på grund af problemer med at få teksten oversat og efterfølgende efter ønske fra Polen.

Derfor var der en vis tidsmæssig afstand mellem tidspunktet for indgåelsen af den politiske aftale i maj sidste år og tidspunktet for, hvornår den formelle bekræftelse af direktivteksten kunne ske.

I forbindelse med valgkampen i januar kunne jeg konstatere, at der var en vis debat om direktivforslaget i bl.a. pressen og en vis forvirring over, at forslaget skulle på et rådsmøde til vedtagelse om A-punkt.

Da valget var overstået og Folketinget konstitueret, fandt jeg, at det var nødvendigt at forklare sagens rette sammenhæng for udvalget. Det valgte jeg at gøre den 4. marts, selv om udvalget normalt ikke orienteres om den type A-punkts-sager, fordi der kun er tale om et formelt procedureskridt.

På mødet den 4. marts pålagde et flertal i udvalget mig at arbejde for, og jeg vil gerne citere: At punktet kom af som A-punkt og på som B-punkt. Det ville der så komme en drøftelse af på mødet, og hvis det ikke kunne lade sig gøre, kunne økonomi- og erhvervsministeren stemme for, at punktet gik videre til Europa-Parlamentet og afgive en erklæring. Citat slut.

Min opgave var derfor at arbejde på at få forslaget på rådsmødet til en B-punkts-behandling i stedet for en A-punkts-behandling. Men forudsætningen herfor er, at enten at formandskabet er indforstået hermed og vælger at høre Rådet ved afstemning, eller et flertal af medlemsstater, 13, udtaler sig herfor.

Jeg og mine embedsmænd arbejdede aktivt og loyalt på at opfylde mandatet. Umiddelbart efter mødet i udvalget den 4. marts kontaktede mine embedsmænd via Udenrigsministeriet ambassadøren i Bruxelles med henblik på så hurtigt som muligt og få taget kontakt til formandskabet og en række af de andre lande.

Ambassadøren søgte på baggrund heraf at samle opbakning til en B-punkts-behandling fra bl.a. Tyskland, Ungarn, Letland, Polen og Holland, altså de lande, som på det tidspunkt havde udtrykt bekymring.

Formandskabet tilkendegav om fredagen over for ambassadøren, at en B-punkts-behandling var udelukket, da der alene var tale om den formelle bekræftelse af oversættelserne af den tekst, der blev opnået politisk enighed om i maj. Formandskabet havde til ambassadøren desuden oplyst, at åbnede man for en B-punkts-behandling af den slags bekræftelser, risikerede man at undergrave den måde, som Rådet arbejder på.

Tyskland, Ungarn, Letland tilkendegav over for ambassadøren, at de ikke vil støtte et dansk ønske om B-punkts-behandling. Polen forventede en A-punkts-behandling, men vidste om fredagen ikke, hvordan de skulle agere, hvis et land bad om en B-punkts-behandling. Holland oplyser, at de ikke vil modsætte sig en B-punkts-behandling, de vil dog ikke arbejde herfor.

Jeg kontaktede selv det luxembourgske formandskab om lørdagen. De afslog i den forbindelse at sætte forslaget på til B-punkts-behandling. Derudover talte jeg personligt med en række af mine ministerkolleger søndag aften, jeg havde bl.a. kontakt med den hollandske, den tyske, de nordiske landes ministre, jeg havde også et møde med det luxembourgske formandskab om aftenen for på ny at forsøge at få dem overtalt.

Efter disse samtaler var konklusionen, den var klar, der var ikke tilstrækkelig opbakning i Rådet til en B-punkts-behandling på rådsmødet.

Det stod også klart på selve rådsmødet, at der ikke var tilstrækkelig opbakning i Rådet til, at sagen skulle på dagsordenen til en B-punkts-behandling. På selve rådsmødet blev det danske indlæg kun støttet af Portugal og Holland.

Da der ikke var opbakning til det danske ønske, gjorde jeg, hvad der lå inden for den ramme, som udvalget udstak den 4. marts, nemlig at hvis det ikke var muligt at få sagen på som B-punkt, kunne jeg bekræfte vores støtte til den politiske enighed for mig sidste år og samtidig afgive en erklæring til rådsmødeprotokollen.

I erklæringen fremgår det, at man fra dansk side vil lægge særlig vægt på, at det sikres, at kun tekniske opfindelser kan patenteres, at rene softwareprogrammer og forretningsmetoder ikke kan patenteres, samt at der er sikret adgang til interoperabilitet.

Som jeg redegjorde for på samrådsmødet den 10. marts, har jeg ageret hundrede procent inden for den ramme, som udvalget udstak for mig.

Konklusionen fra udvalgets formand på mødet den 10. marts var også, at jeg handlet inden for rammerne af det mandat, som udvalget havde givet mig. Formanden tilkendegav således, at formanden kunne opfatte den aftale, der var indgået den 4. marts, på den måde, som at jeg skulle arbejde for at få sagen af som A-punkt og på som B-punkt på samme rådsmøde.

Jeg lagde heller ikke skjul på under mødet den 10. marts, at sagen kunne være taget af A-punkts-listen. Det kan jo enhver medlemsstat kræve, men det lå ikke inden for de rammer, som

et flertal i udvalget udstak, at jeg skulle arbejde for, hvilket som nævnt også blev konkluderet af formanden.

På rådsmødet den 10. marts havde vi også nogle drøftelser om procedurerne for behandling af A-punkter og B-punkter på et rådsmøde. Det afstedkom, at jeg efterfølgende sendte et notat over til udvalget med en beskrivelse af de regler, der findes i Rådets forretningsorden om A-punkter og B-punkter. Oplysningerne i notatet er udarbejdet af embedsmænd i Økonomi- og Erhvervsministeriet og i Udenrigsministeriet.

Jeg har ligeledes i Folketingets spørgetime den 16. marts besvaret et spørgsmål om procedurerne. Der er ikke sket noget nyt i sagen siden samrådet den 10. marts, ud over at der har været en række artikler i Berlingske Tidende, artikler, der indeholder deciderede fejlbeskrivelser af gældende regler. Desværre har det givet anledning til en vis forvirring over, hvilke procedurer der gælder.

Jeg finder derfor, at der også på dette møde er behov for at forklare nærmere om reglerne i Rådets forretningsorden, om, hvordan medlemmer af Rådet, formandskabet og Kommissionen kan agere i forhold til at få sager på en foreløbig dagsorden på et rådsmøde.

Det følger af forretningsordenen, artikel 3, stk. 6, at den foreløbige dagsorden for et rådsmøde opdeles i del A og del B. I del A optages de punkter, som vil kunne godkendes af Rådet uden debat, dvs. de såkaldte A-punkter. Rådets medlemmer og Kommissionen kan dog tilkendegive deres opfattelse i forbindelse med godkendelsen af A-punkter og få erklæringer optaget i protokollen fra mødet. En medlemsstat kan altid bede om at få en sag taget af A-punkts-listen for et rådsmøde.

I det tilfælde, hvor en sag tages af som A-punkt og ikke sættes på som B-punkt på samme rådsmøde, har en medlemsstat mulighed for senest 16 dage før et rådsmøde at anmode om, at en sag sættes på den foreløbige dagsorden. Den endelige dagsorden vedtages af Rådet ved begyndelsen af hvert møde.

I det tilfælde, hvor en sag begæres optaget på en foreløbig dagsorden, er det imidlertid formandskabet, der beslutter, i hvilken form sagen skal behandles. Det vil altså sige, om sagen skal på til orientering, udveksling af synspunkter, afstemninger el.lign. Medlemsstaten kan således ikke kræve, at sagen kommer til fornyet behandling.

Direktøren i Rådets juridiske tjenester har flere gange bekræftet over for ambassadøren, at det forholder sig sådan. Det er senest sket den 27. april.

Det er bl.a. fremgået af pressen, at punktet automatisk kommer som B-punkt til genforhandling. Jeg vil gerne sige i dag, det er ikke korrekt. Formandskabet kan desuden i sådan et tilfælde altid beslutte, at sagen senere skal sættes på som A-punkt.

Som jeg tidligere har redegjort for her i udvalget den 10. marts i forbindelse med samrådet i Folketingets spørgetid den 16. marts og i det notat, der er sendt til udvalget den 31. marts, er det muligt at få en sag flyttet fra A-punkts-listen til en B-punkts-listen på samme rådsmøde. Det

fremgår således af Rådets forretningsorden, artikel 3, stk. 8, at en medlemsstat kan anmode om at få en sag taget af A-punkts-listen for et rådsmøde, medmindre rådet træffer anden bestemmelse.

Ifølge oplysninger fra Udenrigsministeriet og EU-repræsentationen har formandskabet i den forbindelse to muligheder. Formandskabet kan enten vælge at tage sagen af listen, eller formandskabet kan høre Rådet ved afstemning, hvorvidt der er flertal for, at sagen i stedet behandles som B-punkt, artikel 11, stk. 1.

Som udgangspunkt er det alene formandskabet, der træffer beslutning om, hvorvidt en afstemning skal finde sted, medmindre et flertal af lande udtaler sig herfor. I tilfælde af at der skal foretages en afstemning, skal der desuden være 13 medlemsstater, der stemmer for, at sagen kan behandles på rådsmødet som et B-punkt, før det kan lade sig gøre.

Det betyder konkret, at for at sagen kunne være flyttet som A-punkt til et B-punkt, ville det have krævet, at et flertal på 13 medlemsstater havde udtalt sig herfor. Det var som bekendt ikke tilfældet i denne sag.

Procedurereglerne er teknisk komplicerede. Jeg har også kunnet konstatere, at der er artikler i Berlingske Tidende, der ikke har forstået dem fuldt ud korrekt. I de artikler, der har været bragt, er der desuden personer, som står citeret for en række bemærkninger. Jeg skal ikke kunne udtale mig om, på hvilket grundlag den tidligere generaldirektør Steffen Smith eller andre citerede personer udtaler sig fra. Jeg kan heller ikke udtale mig om, hvorvidt det, de er citeret for, er korrekt gengivet. Jeg kan dog udtale mig om det, der er gengivet i artiklen, der er en række fejl.

Det fremgår af artiklen i Berlingske Tidende den 25. april side 9 i sagen kort, at ifølge Ministerrådets forretningsorden skal en minister blot tilkendegive, at han ikke kan acceptere, at punktet sættes til afstemning, A-punkt, så bliver direktivet automatisk sendt til genforhandling, B-punkt, på det næste møde, når alle har haft tid til at forberede sig ordentligt. Det er ikke korrekt. Jeg har allerede redegjort uddybende for, at en sag, der tages af A-punkts-listen, ikke automatisk sættes på til forhandling på et senere rådsmøde.

En medlemsstat kan anmode om at få en sag optaget på en foreløbig dagsorden for et rådsmøde, men det er formandskabet, der alene beslutter, hvordan sagen så skal behandles.

Det viser eksemplet med Polen også. Polen udbad sig en udsættelse, men det betød ikke, at sagen automatisk blev sat på til et senere rådsmøde til B-punkts-behandling. Tværtimod, sagen kom på igen som A-punkt på rådsmødet den 7. marts.

Dermed er det ikke sagt, at medlemsstaterne ikke kan komme med råd til formanden om, hvordan en sag mest hensigtsmæssigt skal håndteres på et rådsmøde, men det er formandskabet, der i sidste instans træffer beslutningen.

Og i denne sag har det luxembourgske formandskab været temmelig klar. Formanden afviser således flere gange, og senest på rådsmødet den 7. marts, min anmodning om en B-punkts-behandling. Formandskabet fandt, at de kunne få en meget uheldig præcedenseffekt, hvis

landene løb fra en aftale, der allerede én gang var indgået i rådet. Dette indikerer også, at formandskabet ikke egenhændigt ville have sat sagen på som B-punkt på et senere rådsmøde.

Tyskland, Ungarn, Letland, som jeg også kontaktede, ønskede heller ikke en B-punkts-behandling ud fra de samme begrundelser som formandskabet gav. Jeg har derfor bedt om at få sagen sat af som A-punkts-listen. Det havde været udtryk for en indholdsløs demonstration vel at mærke i en sag, hvor Danmark allerede 7 måneder tidligere havde tiltrådt den politiske aftale om kompromisforslaget.

Jeg kan i den forbindelse tillige oplyse, at Rådets juridiske tjeneste over for EU-repræsentationen har oplyst, at det aldrig er sket før, at et land har ændret sin stemmeafgivelse mellem den politiske vedtagelse og den efterfølgende formelle vedtagelse.

For det andet er det misvisende, at det af Berlingskes artikel af 27. april side 4 fremgår, at jeg fortolkede mandatet, således at Folketinget kun var interesseret i at få direktivet genforhandlet, hvis det kunne ske med det samme, og det ikke kan lade sig gøre i EU, hvor alle forhandlinger skal annonceres mindst 14 dage i forvejen.

Mandatet gik på, at jeg skulle have sagen flyttet fra A-punkt til B-punkt på samme rådsmøde, og det var det, jeg arbejdede for. Jeg har tillige redegjort for, at sagen kunne være flyttet fra A-punkt til B-punkt på rådsmødet 7. marts. Det ville imidlertid have krævet, at enten formandskabet besluttede, at der skulle foretages en afstemning om, hvorvidt sagen skulle behandles som B-punkt, eller at et flertal af medlemsstater udtalte sig for, at der skulle foretages en afstemning.

Mine sonderinger forud for rådsmødet, drøftelsen på mødet, viste, at der ikke var tilstrækkelig opbakning til dette blandt medlemsstaterne. Såfremt det havde vist sig muligt at få opbakning fra 13 lande til at få det på som B-punkt, afhænger det af formandsskabets vilje, hvordan B-punkts-behandlingen ville være foregået. Men uanset de kommentarer, som forskellige personer er citeret for i Berlingske Tidende, så er det vigtigt at holde fat i essensen i denne sag, nemlig et flertal i udvalget den 4. marts bad mig om, at punktet kom af som A-punkt på som B-punkt. Det vil der komme en drøftelse af på mødet. Hvis det ikke kunne lade sig gøre, kunne jeg stemme for, at punktet gik videre til Europa-Parlamentet og afgive en erklæring.

Jeg har arbejdet loyalt for at opfylde flertallets ønske, men der var som nævnt ikke tilstrækkelig opbakning hertil blandt de øvrige medlemsstater, hvorfor jeg kunne bekræfte Danmarks stemme for 2004 og afgive en erklæring.

Jeg er klar over, at spørgsmålet om procedure og hævde, og hvornår og hvordan en sag kan behandles på et rådsmøde, er teknisk kompliceret. De beskrivelser, der på det seneste har været i pressen, har ikke lettet forståelsen, men har bidraget til yderligere forvirring. Jeg har været i udvalget to gange, redegjort for sagen. Jeg håber, jeg har fået skabt klarhed over de regler, der gælder, så vi kan lægge procedurespørgsmålene til side og prøve på at se fremad på denne her sag.

Det er også vigtigt for mig at gøre status for direktivet. Det har også fremgået, at direktivet var vedtaget. Direktivet er ikke endeligt vedtaget, men er nu sendt til Europa-Parlamentet til anden læsning. Der forestår en række forhandlinger, og det er til brug for disse, at vi afgav erklæring 7. marts, hvor vi fra dansk side, som jeg tidligere har nævnt, bl.a. vil lægge vægt på, at det sikres, at kun opfindelser, der yder et teknisk bidrag, kan patenteres. Og der er sikret adgang til at opnå interoperability. Det vi nu skal samle kræfterne om, hvad skal der være den fremtidige danske forhandlingslinje. Disse substansdrøftelser, som vi ikke skal tage i dag, ser jeg frem til, hvorfor jeg snarest skal vende tilbage til udvalget herom.

Lad mig nu kort orientere om, at forslaget er sendt til Europa-Parlamentet, og de er den 14. april formelt begyndt deres behandling af forslaget. Ifølge de oplysninger, som jeg har fået fra EU-repræsentationen, har parlamentsudvalgets ordfører givet udtryk for, at han har indledt uformelle forhandlinger med det luxembourgiske formandskab. Da behandlingen i Parlamentet skal afsluttes inden for en periode af 3 måneder regnet fra 14. april, vil jeg snarest vende tilbage til udvalget med henblik på at få fastlagt den danske forhandlingslinje.

Jeg har også med interesse set, at IT-Brancheforeningen og ITEK i fredags udsendte en fælleserklæring i relation til forslaget. Heri giver de udtryk for, at forslaget er et godt udgangspunkt for at skabe et fornuftigt resultat, men der er behov for at foretage ændringer i forslaget. Ændringerne skal overholde væsentlige principielle forudsætninger om, at der skal være tale om både opfindeshøjde og teknisk nyskabelse, ligesom patenter som hovedprincip ikke må hindre udvikling af data på tværs af systemerne, altså det vi kalder interoperability.

Jeg synes faktisk, at de her synspunkter stemmer godt overens med den holdning, at vi fra dansk side gav udtryk for i erklæringen. Jeg ser det desuden som et fint fundament for muligheder for at opnå løsninger, der tilgodeser både behovet for en effektiv beskyttelse af nyskabelser, samtidig med at der ikke sættes unødige hindringer i vejen for udveksling af data. Ligesom branchen har fundet frem til et fælles standpunkt, håber jeg også, at vi fra politisk side kan blive enige om en fælles tilgang til indholdet i direktivforslaget. Og som jeg har sagt flere gange, jeg kommer tilbage for at hente mandat her i udvalget på denne sag.

Ordstyrer:

Vi siger tak til ministeren for redegørelsen. Jeg har en række medlemmer, der har ønsket at stille spørgsmål til ministeren efterfølgende. Den første er Svend Auken, værsgo.

Svend Auken (S):

Jeg vil gerne sige ministeren tak for en meget grundig redegørelse. Jeg tror, der var nogle af oplysningerne, der kom fem gange. Og det minder mig om min tid, hvor jeg læste de homeriske digte, hvor også visse verselinjer gentages, men det bidrager til klarheden, og det vil jeg gerne sige tak til ministeren for.

Miseren ligger i, hvad der sker efter min bedste overbevisning på det sidste møde her i Europaudvalget. Det mandat, ministeren rejser ned med, er et håbløst mandat. Et håbløst mandat. Og det burde have været gjort klart for udvalget, at det er et håbløst mandat, hvad alle ministerens forklaringer jo også her tydeligt viser, at det er. Det er et usædvanligt mandat i det hele taget. Jeg har simpelt hen ikke hørt om et sådant tilsvarende mandat tidligere. Og i praksis er det uigennemførligt. Og der burde det enten være ministerens eller udvalgets formands opgave at vejlede udvalget her om ikke at afgive håbløse mandater. Jeg skal ikke bestride, at ministeren ikke har overholdt det håbløse mandat, men det er et håbløst mandat.

Det, der er situationen, er, at på det tidspunkt rådsmødediskussionen fandt sted, var toget kørt, da var man færdig med første behandling af forslaget. Der havde både været en første politisk enighed og en stillingtagen i anden omgang til Parlamentets ændringsforslag og en politisk enighed, som ministeren siger det, 7 måneder tidligere. Efter EU's regler er toget kørt på det tidspunkt for første behandling. Så kommer der en anden behandling, hvor man har mulighed for at forholde sig til ændringsforslag, og det er en meget kompliceret diskussion. Og diskussionen den 7. marts burde selvfølgelig have koncentreret sig om, hvad der skulle være det præciserede mandat for ministeren eller i hvert fald starten på en sådan drøftelse af, hvad ministeren skulle foretage sig på et senere tidspunkt, efterhånden som man kendte Europa-Parlamentets ændringsforslag.

Nu siger ministeren, og det er vi meget tilfredse med, at Danmark har ønske om forandring af direktivteksten ved andenbehandlingen, der sikrer, at det, der patenteres, rent faktisk er tekniske fremskridt, og tekniske fremskridt der vel at mærke betyder ændringer i den fysiske verden og ikke kun i cyber space. Altså styresystemer for energianlæg eller hvad det nu kan være, det kan patenteres, men man kan ikke patentere noget, der foregår, om jeg så må sige, i computerens lukkede cyber space verden. Det kan man ikke efter vores opfattelse, og sådan forstod jeg også ministeren, og at man samtidig sikrede, at store udbydere eller store virksomheder ikke i kraft af et hav af patenter kan forhindre idéudvikling på det her område, ved at man siger, at der foreligger krænkede patentrettigheder, hvis systemer skal tale med hinanden.

De problemer, som her nævnes, er udvalget og offentligheden først blevet opmærksom på undervejs i behandlingen. Takket være en masse uafhængige operatører og forskere osv. i alle lande er det blevet klart for alle, at det første forslag simpelt hen var for dårligt præciseret, og at den praksis, man sagde, man konfirmerede fra de europæiske patentorganisationer og også fra de danske patentmyndigheder i forhold til software, var klart utilfredsstillende - ikke bare var forslaget utilfredsstillende, men også den praksis, man har.

Og derfor må alle gode kræfter nu samles om at rette op på skævhederne i det her direktiv, og det vil sige, at vi vil opfordre ministeren til, så snart han kender Rocard-forslagene fra Europa-Parlamentet, at komme tilbage her til udvalget med en positiv indstilling på de her punkter, som jeg har nævnt; at man i mellemtiden i forhold til sine kolleger udfolder betydelige

anstrengelser for at få tingene på plads; og at man i forhold til Europa-Parlamentet gør en særlig indsats for at få de danske synspunkter til at blive kendt. Det er der, den skal ende.

Men tilbage til det, der har været anledning til samrådet. Miseren er, at man, og det synes jeg vi kan lære af det, det er, vi skal ikke give håbløse mandater. Vi skal lade være at gå og bilde hinanden noget ind, som ikke kan lade sig gøre. På det tidspunkt man diskuterede var sagen afsluttet. Det var alene en formel bekræftelse af nogle oversættelser, og det kan man selvfølgelig ikke dér starte en substansdiskussion om.

Hvad angår citaterne i Berlingske Tidende: Det, jeg er blevet spurgt om, og som jeg selvfølgelig vil fastholde, er, at hvis et land beder om noget taget af som et A-punkt, så bliver det selvfølgelig taget af som et A-punkt, fordi et A-punkt går ud på, at det er noget, der kan vedtages uden debat, fordi alle er enige. Det er teknikken. Og det, jeg har svaret, er, at hvis et land beder om at få noget taget af som et A-punkt, så bliver det selvfølgelig taget af som et A-punkt. Og kan det ikke vedtages som et A-punkt, så kommer det selvfølgelig på et eller andet tidspunkt op som et B-punkt. Det er teknikken i EU-samarbejdet, og sådan skal det være.

Men altså, summa summarum, selvfølgelig vil jeg gerne piske og hænge ministeren for enhver fejl, der er sket i det her. Men jeg synes, at det, der først og fremmest kan læres af, er, at vi skal ikke prøve at snyde hinanden ved at komme med håbløse mandater, men vi skal fortælle hinanden realiteterne i en forhandlingssituation og ikke bilde hinanden noget ind.

Ordstyrer:

Du må gerne slukke for din mikrofon. Tak, Svend.

Nu er det jo sådan, at vi samler op, så der kommer flere spørgere. Jeg har en temmelig lang række, så jeg vil godt anbefale de kommende spørgere at fatte sig i lidt mere korthed, end Svend har gjort. Du er velkommen til at komme tilbage igen, Svend, når ministeren har svaret - masser af gange. Men vi skal have lidt kortere indlæg, fordi ministeren skal jo også kunne holde sammen på de seks spørgsmål, der kommer i træk.

Svend Auken (S):

Formand, jeg vil bare lige sige, jeg skal nok gøre det meget kort, men det er jo en lidt svær sag, og jeg tror, det er vigtigt både at se på det her proceduremæssigt og det indholdsmæssige under ét.

Ordstyrer:

Jeg er fuldstændig enig, Svend, men det var sådan set ikke til dig, jeg sagde det her, det var til de øvrige spørgere.

Den næste spørger, det er Anne Grete Holmsgaard, værsgo.

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Ja, tak for ordet. Jeg er ikke enig med Svend Auken i, at svaret bidrog til klarheden. Og jeg vil da lige sige, at ministeren har jo allerede lovet i det forudgående samråd, at han ville komme tilbage og indhente et nyt mandat, så det er der sådan set ingen grund til at bede om én gang til.

Men jeg må sige, at jeg er temmelig rystet over den måde, ministeren præsenterede sit mandat på i sit indledning. Ministeren sagde: Ethvert land kan få taget det af som A-punkt, men det lå ikke inden for mandatet. Så vil jeg gerne bede ministeren bekræfte: Der står intet i det mandat, ministeren fik, om, at han på et og samme møde, nemlig det møde, der blev afholdt den 7. marts, skulle bede om at få punktet af som A-punkt og få det på som B-punkt på samme møde. Det vil jeg gerne bede ministeren om at bekræfte, at det står der ikke.

Så vil jeg gerne have ministerens svar på: Var ministeren og hans embedsmænd fuldt på det rene med under mødet den 4. marts her i Europaudvalget, at man ikke på samme møde kan bede om at få det af som A-punkt og få det behandlet som B-punkt på det samme møde?

Og hvis ministeren var klar over det, så er mit spørgsmål: Fortalte ministeren udvalget det?

Mit tredje spørgsmål er: Hvis ministeren ikke var fuldstændig klar over, at hensigten med det mandat, der blev givet, var at få det af som A-punkt med henblik på på et senere møde at få det på som et B-punkt, hvorfor ringede ministeren så til et af de partier, der havde givet mandatet, nemlig Socialdemokratiet? Hvad var ministerens motivation for det, hvis han ikke var fuldstændig klar over, at det, han skulle gå ned og gøre, var at få det af som A-punkt?

Og det næste spørgsmål er: I forløbet til det her, kan ministeren bekræfte, at Polen fik det af som A-punkt? Kan ministeren bekræfte, at under den danske valgkamp lovede udenrigsministeren flertallet i Folketingets Europaudvalg, at hvis det her punkt blev sat i som A-punkt, så ville Danmark få det af, og at der ikke var noget forbehold i det løfte?

Ordstyrer:

Ja tak, Anne Grete. Så er det Lone Dybkjær, idet jeg går ud fra, at ministeren er klar til at tage hele første række af spørgsmål på én gang, ja. Så er det Lone, værsgo.

Lone Dybkjær (RV):

Jeg kan læse mandatet her, sådan som det står i referatet. Men jeg vil gerne, hvis man går hen og kigger på, hvad jeg i hvert fald personligt har sagt, og som jeg også står refereret på. Citat:

Jeg forstod proceduren på følgende måde: ... ikke ville komme på som B-punkt den dag. Man ville tage det af som A-punkt og så bede om at få det på som B-punkt senere.

Det står meget klart i referatet, at det har jeg sagt.

Senere har jeg også sagt, at det, at det røg af som A-punkt, vel ikke betød, at det kom på som B-punkt. Altså, jeg har taget det op igen, efter at formanden sagde noget. Hun mente, at man var nødt til - det er altså mig - at man var nødt til at bede om at få det væk som A-punkt og efterfølgende få det på som B-punkt.

Der er altså ingen tvivl om, hvad jeg har sagt i hvert fald ifølge det her referat, og det vil jeg bare gerne understrege.

Men der var i hvert fald ikke tvivl om, at jeg har ikke haft den forestilling, at ministeren kunne tage det på som B-punkt samtidig og på samme dag. Så der må altså være andre, der har givet det mandat i hvert fald, end jeg har gjort.

Ordstyrer:

Sluk for mikrofonen, Lone. Ja. Den næste, der har bedt om ordet, det er Rune Lund, værsgo.

Rune Lund (EL):

Det her samråd, det handler jo ikke om det indholdsmæssige, kan man sige. Jeg vil sige, at Enhedslisten faktisk er modstandere af softwarepatenter, men det forhindrer os jo ikke i at prøve at lave et arbejde for et softwarepatentdirektiv, der er så godt, som det nu kan være inden for rammerne. Men vi har altså ikke givet mandat til noget softwarepatentdirektiv, bare for at præcisere det.

Men det, som det her handler om, er jo, hvordan man forstår af som A- og på som B-punkt. Og der vil jeg sige, at for Enhedslistens vedkommende og for mit vedkommende og det mandat, jeg gav, så var det meget klart. Det hed »af som A-punkt«, og det betyder, at når ministeren er til stede på et møde nede i EU, så rækker ministeren hånden op i vejret eller på anden måde gør opmærksom på, at han er interesseret i at tage ordet, og så siger han: Formand, jeg ønsker punktet taget af som A-punkt. Og så sker det i samme sekund. Det var det mandat, som jeg gav, og det er min klare overbevisning, at det var det mandat, der blev givet fra Europaudvalget.

Der kan så ske det, at det kan komme på som B-punkt på et senere møde eller på samme møde, men det vil så kræve, at formanden tager initiativ til, at det sker, og eventuelt gennemfører en afstemning, hvor det afgøres ved simpelt flertal, 13 ud af 25 lande, hvilken status punktet skal have. Det er også den redegørelse, vi har fået her i dag, og det er jeg glad for. Det har været meget svært at få klar tale fra ministeren på det område.

Men Enhedslisten var klar i mandatgivningen. Det var min opfattelse, at der var et meget klart mandat. Og jeg har det lidt sådan, at hvis nu mandatet havde været håbløst eller uklart, sådan som ... eller hvad skal man sige hvis ... hvad var årsagen til, at ministeren skulle ringe til Jeppe Kofod fra Socialdemokraterne i løbet af weekenden efter den 4. marts, hvis ikke der var et fuldstændig klart mandat fra Europaudvalget? Det spørgsmål står og svæver lige ud i den blå luft.

For det var nemlig ikke et håbløst mandat. Det, der er sket, er efter min opfattelse, at Socialdemokraterne er gået væk fra en offensiv linje i det her spørgsmål og har lavet en lokumsaftale med regeringen i løbet af weekenden. Tak.

Ordstyrer:

Ja, du skal lige slukke din mikrofon, Rune. Og så skal du tænke på, at det bliver optaget, alt det her. Der sidder masser af publikummer, så det med lokumsaftaler, det synes jeg du skal passe lidt på med. Vi er ikke kun os selv i dag.

Rune Lund (EL):

Så lavet en fiffig aftale med Socialdemokraterne i løbet af weekenden.

Ordstyrer:

Det er helt fint, ja. Den næste, der har bedt om ordet, er Morten Messerschmidt.

Morten Messerschmidt (DF):

Jeg vil også gerne starte med at takke for fremlæggelsen. Jeg synes, at der var nogle utvetydigheder i det, som ministeren fremløste, og kunne egentlig godt tænke mig at få en afklaring på, om ministeren fastholder, at det mandat, han fik, er det, som ministeren har agiteret for i pressen, at det skulle på, altså at B-punktet skulle på på samme møde, eller om ministeren nu pludselig, som jeg forstår ministerens fremlæggelse her, anerkender, at det rent faktisk ikke kunne lade sig gøre.

Og ud fra den betragtning kunne jeg godt tænke mig, om ministeren ville bekræfte, at det helt hjemmelmæssigt i forretningsordenen ikke er en mulighed. Jeg er fuldstændig enig i, at der er uklarhed om juraen i det her, det er jo så den, vi prøver på at få klarlagt.

Jeg mener imidlertid ikke, at mandatet var så håbløst, og jeg finder sådan set heller ingen anledning til at skose udvalgssekretæren eller andre af de tilknyttede her til udvalget, fordi man kan sådan set bare slå op i Karnovs note 15 på side 2099, hvilket jeg går ud fra er til ministerens disposition, hvoraf det fremgår, citat:

Der har længe været kutyme for, at A-punktet udgik, hvis der fremkom indsigelser. Formelt kan Rådet med simpelt flertal bestemme, at en sådan sag skal opføres som B-punkt. I så fald kan der dog ikke stemmes om punktet, medmindre punktet rettidigt var optaget allerede i den foreløbige dagsorden med en angivelse af, at der kan begæres afstemning. Citat slut.

Altså rettidigt, som er en klar henvisning til forretningsordenens artikel 3, stk. 1, jf. stk. 2, som siger, at en dagsorden skal udsendes, såfremt der skal være en materiel drøftelse af et eller andet forhold, med 14 dages varsel. Indgivelse af en sådan anmodning skal ske med 16 dages varsel, jf. stk. 2 i § 3.

Og derfor kunne jeg godt tænke mig at høre, bare helt kort her til at starte med, fordi jeg tror ikke, vi bliver færdige med to omgange: Hvad er det for en tolkning af mandatet, ministeren nu vil lægge for dagen? Er det, at ministeren mente, at udvalget anmodede om, at det skulle af som A-punkt og på som B-punkt på samme møde, eller anerkender ministeren, at det juridisk set ikke er

ladsiggørligt, og at mandatet derfor gik ud på, at det skulle af som A-punkt på det første møde og efterfølgende på som B-punkt?

Ordstyrer:

Ja tak. Og den sidste, jeg har i denne omgang, er Charlotte Antonsen, værsgo.

Charlotte Antonsen (V):

Ja tak. Jeg vil også gerne takke ministeren. Jeg synes, at det, der er blevet sagt i dag, svarer fuldstændig til, hvad Europaudvalget har hørt de seneste 2 år i denne her sag. Det er klart, at der er kommet noget nyt til undervejs, men der er jo ikke tale om en ændring af strategien. Man har hele tiden fra dansk side forsøgt at få strammet op på nogle punkter i det her direktivforslag, og jeg er glad for, at ministeren agter at følge den linje.

Jeg føler mig også fuldstændig dækket ind. Ministeren har til punkt og prikke fulgt det mandat og den tillægsopfordring, for det var jo ikke et mandat, det, vi gav i marts 2005, men det var en opfordring fra et flertal af udvalget.

Så er der jo så sket lidt udskiftning af personsammensætningen her, og derfor er det altså i mine øjne godt, at sagen nu kommer frem i åbenhed, fordi så kan vi jo høre, hvor forskelligt partierne ser på sagen. Og det er jo det, der har været problemet i den her sag.

Nu kan vi høre i dag, at Socialdemokraterne mener, at det mandat, som Socialdemokraterne var med til at give, og den opfordring, Socialdemokraterne var med til at give i marts, at det er håbløst, og det er jeg da glad for. Så man kan sige, at tilsyneladende er alle problemer løst nu, og det ser ud, som om - med de meldinger, der kommer her rundt om bordet - der er et bredt mandat, en bred opbakning bag den linje, regeringen kører i sagen. Og det skal jeg da være den første til at glæde mig over.

Ministeren nævnte jo bl.a., at der i forbindelse med folketingsvalget havde været noget tumult om sagen, og det kan jeg så bede ministeren bekræfte, om det ikke var rigtigt, at det var den socialdemokratiske it-ordfører, der var ude og sige, at han var imod forslaget. Og var det ikke det, der var årsagen til, at vi fik problemer her i Europaudvalget, at der pludselig var tvivl om den danske forhandlingslinje, selv om vi havde kørt den forhandlingslinje, havde givet mandatet 2 år i forvejen? Er det ikke en korrekt udlægning af problematikken?

Men altså, det, der er afgørende for Venstre, er sådan set, at vi kommer ud over procedurediskussionen og hen til substansen. Vi synes, det er utrolig vigtigt, at Europa får mulighed for at udtage flere patenter på det her område, så det ikke alene bliver amerikanerne, der løber med hele computervirksomheden. Tak.

Ordstyrer:

Ja tak. Og så er det ministeren, værsgo.

Økonomi- og erhvervsministeren (Bendt Bendtsen):

Jeg er faktisk meget enig i den bemærkning om, at de politiske forhandlinger var kørt ved førstebehandlingen, når man kigger tilbage til det forløb, vi har været igennem. Jeg kan sige, at andenbehandlingen, som vi nu skal have, har jeg tilkendegivet, at jeg selvfølgelig kommer tilbage og får et mandat her i udvalget. Og vi har afgivet en erklæring, hvor vi var enige om, at der skal være mere interoperabilitet, der skal være et teknisk bidrag. Og så må vi jo se, hvordan forslaget ser ud, om tommelfingeren skal op, eller tommelfingeren skal vende ned, når vi er færdige med hele den her behandling.

Jeg er nødt til at fastholde, at jeg har handlet - og det vil jeg blive ved med at fastholde - til det mandat, jeg har fået på det her møde, da jeg sad her den 4. marts. Om mandatet er håbløst eller ej, det skal jeg lade være usagt, jeg mener faktisk - det er så Svends holdning til, at det er et håbløst mandat - jeg mener faktisk, når jeg læser teksten i også referaterne, at så var der det mandat, at det skulle, og jeg vil gerne lige holde fast, at økonomiministeren skal arbejde for, at punktet kommer af som A-punkt og på som B-punkt. Det vil der så komme en drøftelse af på mødet. Og hvis det ikke kunne lade sig gøre, kunne økonomi- og erhvervsministeren stemme for, at punktet gik videre til Europa-Parlamentet, og afgive en erklæring, og det er nøjagtig det, der er sket, og jeg vil også meget gerne se fremad på denne her sag.

Jeg har nøjagtig på denne her sag gjort, som udvalget bad mig om, i hvert fald et flertal i udvalget - og jeg skal nok komme tilbage til Rune, fordi Rune siger, at jeg ikke har handlet, som han har gerne villet, men nu er det altså sådan, at jeg skal jo følge et flertal her i udvalget - og teknikken om A og så at få det op som B, men som jeg sagde i talepunktet, som jeg vil fastholde: Det er formandskabet, der bestemmer, om, når det så skal komme på igen, om det skal være til en orientering, det skal være til drøftelse, det skal være til afstemning. Men holdningen var jo bl.a. blandt formandskabet, at det her, det er en proceduresag, hvor vi har fået oversat en tekst, der er en politisk vedtagelse til, og hvis vi begynder at rode op i den sag, det ville formandskabet ikke; gør man det, så lægger man hele måden at arbejde på i EU, den lægger man brak.

Hvis man havde givet mig et mandat om, at jeg skulle gå ned og stemme imod, jamen så kunne jeg jo have gjort det. Det andet, det var en håbløs diskussion og en tom diskussion, og det er det, jeg gerne vil sige til Anne Grete Holmsgaard.

Nu har I siddet i det her forum, hvor jeg har sagt hver gang, ja, man kan selvfølgelig sige, at jeg vil have det af som A-punkt, og det har jeg sagt hele tiden, men det var jo ikke det, der var mandatet.

Jeg forholder mig til det mandat, jeg har fået, og derfor de bemærkninger om, at Udenrigsministeriet i valgkampen har sagt, at det er jo intet forbehold til det: Men jeg er nødt til at holde mig nøjagtig til det mandat, jeg får i det her lokale. Jeg kan ikke forholde mig til, hvad

enkelte ordførere har udtalt sig om i pressen hele tiden, jeg må forholde mig til, hvilken afgørelse ligger her på mødet.

Lone Dybkjær, du siger, du forstod proceduren på den og den måde:

Men så vil jeg også henvise til formanden, der sagde her på Europaudvalgsrådet den 10. marts, som ikke kunne, har deltaget i det møde, der var i Europaudvalget, kunne opfattes som, at det var noget, der skulle ske på mødet. Sådant opfattede hun i hvert fald den aftale, Europaudvalget her havde indgået med økonomi- og erhvervsministeren.

Så jeg må igen fastholde, at jeg har holdt mig stringent til det her: Jeg har sendt, ja, ambassadøren på arbejde, da jeg går ud af det her lokale; jeg har telefonisk kontakt fra min bopæl i det fynske til formandskabet; jeg tager ned dagen før mødet og taler med mine kollegaer.

Men der sker nøjagtigt det, som Svend siger på en lidt anden måde, at denne her sag er politisk behandlet, og som jeg også har tilkendegivet i papirerne i dag, det skulle så være første gang, efter at man har opnået politisk enighed, så at få oversat teksten, og at man begynder at brække op i det en gang mere.

Nu ligger sagen til anden behandling, og når der står i avisen, at direktivet er vedtaget, så tror jeg nok, at de fleste af dem, der sidder her i lokalet i hvert fald ved, at det er direktivet ikke, selv om det står i avisen.

Med hensyn til Rune Lund så vil jeg gerne sige, jamen det er da korrekt, hvad Rune Lund sidder og siger nu, det var også det, han sagde på mødet.

Ministeren skal følge flertallets ønske, og det kan godt være, at der er nogle af medlemmerne her, der har ønsket, at jeg skulle agere fuldstændig anderledes. Jeg følger det, flertallet beder mig om, og det mandat, jeg er kørt ned med, og jeg har ikke på noget tidspunkt været i tvivl om det mandat, jeg fik af Europaudvalget 4. marts, og derfor er jeg heller ikke i tvivl om, at jeg har holdt mig hundrede procent til det. Jeg ved, at sagen har været højspændt, den er meget politisk følsom; det viser debatten også, der har været både her og i Europaudvalget og i pressen.

Da det jo så om søndagen før rådsmødet viste sig, hvilken vej det ville gå, og det ikke var muligt for mig at komme igennem med at få det her, som vi gerne ville have det, jf. mandatet, til at få sagen på som B-punkt på rådsmødet, så mener jeg faktisk, at det var naturligt, at jeg tog en telefonsamtale og orienterede Socialdemokratiet om det her.

Og til Morten Messerschmidt, altså jeg skal sidde og svare på det, jeg har svaret på fem gange.

Jeg mener selvfølgelig, at jeg har holdt mig til mandatet fuldstændig hele vejen igennem. Så kan der oplæses juridiske paragraffer, men jeg vil gerne gentage, at selvfølgelig gik mandatet jo ikke ud på, at jeg bare skulle få det flyttet til et A-punkt og så gå hjem igen.

Jeg skulle arbejde på at få det flyttet til et B-punkt, og kunne det ikke lade sig gøre, så skulle jeg afgive en erklæring.

Og så er vi tilbage ved essensen, for at slå en sløjfe på det hele, hvor vi startede, det er det, Svend er inde på, at denne her har været igennem hele behandlingen.

Det, det drejer sig om nu, det er så at sige: Hvordan agerer vi i forhold til en anden behandling for at få en endelig indflydelse på det forslag?

Vi kunne have valgt at have meldt os helt ud meget, meget tidligere i denne her proces. Det har vi jo ikke valgt, vi havde ikke den afgørende stemme.

Det har der jo også været under debatten af hele det her forslag har det jo været fremme i pressen, at jeg havde den afgørende stemme: Det havde jeg ikke. Havde jeg fået at vide i det udvalg: Du kan gå ned og stemme nej, minister, jamen så havde jeg selvfølgelig gjort det.

Jeg går nøjagtig ned, efter, og jeg vil holde fast i hele vejen igennem det referat, der ligger på, hvilket mandat ministeren har, det var, at jeg skulle få det flyttet fra A til B, og det kommer der en drøftelse af. Kunne det ikke lade sig gøre, så måtte jeg afgive en erklæring og stemme for. Det var jo det, der var mandatet.

Og derfor, vi kan godt arbejde videre med det her procedurespørgsmål. Jeg er nødt til at holde mig til det her. Og så vil jeg så sige til Svend, at jeg vil da sætte pris på, at mandater fremover bliver mere klare for den minister, der skal ned at agere med det her.

Ordstyrer:

Ja, tak for svaret til alle de mange spørgsmål.

Så har vi en ny række af spørgsmål, som vil fortsætte. Den første er Svend Auken, værsgo.

Svend Auken (S):

Ja, først må jeg sige, at mig bekendt foreligger der ikke nogen aftale mellem ministeren og Socialdemokratiet i denne her sag.

Jeg har ikke talt med ministeren om nogen aftale, og Jeppe Kofod har sagt til mig, til kollegerne, og til alle andre, at der var ikke nogen aftale mellem ham og ministeren i forbindelse med den orienterende samtale, der fandt sted; Kofods synspunkt var, at ministeren skulle leve op til sit mandat. Så jeg må klart afvise det.

Derimod vil jeg gerne tilstå én ting, og det tror jeg at man skylder folk at sige, det er, at vi i Socialdemokratiet har ændret holdning til det softwaredirektivforslag, der ligger fra den første diskussion.

Vi troede, at praksis var restriktiv. Det viste sig, at praksis ikke var restriktiv, altså som det foregår i dag. Vi troede, at der indholdsmæssigt var tale om meget skrappe krav til de tekniske fremskridt, der skulle kunne patenteres. Det viser sig, at det er der ikke. Vi troede, at der var sikret interoperabilitet. Det var det ikke.

Alt det her kom frem undervejs i behandlingen, men desværre er det først blevet tydeligt for mange lande og for os i Socialdemokratiet, efter at der var truffet en politisk beslutning, som

afslutter førstebehandlingen. Afslutning af første behandling er, når man stemmer i Rådet, efter at man har taget stilling til Parlamentets ændringsforslag; så er man færdig, så er det tog kørt i den fase.

Når jeg derfor siger, at et mandat er håbløst, så er det, fordi det efterlader det indtryk, at der er mulighed for at få en egentlig substansbehandling på et tidspunkt, hvor det er vedtaget. Sådan fungerer EU-samarbejdet nu engang ikke. Det fungerer ikke, og man kan ikke benytte oversættelse til at sige, at nu vil vi nyforhandle direktivet, og det kan man ikke, det må man vente med, til man kommer til anden behandling, det må man vente med, til man kommer til anden behandling.

Og det er det, jeg synes, at man skal gøre fuldstændig tydeligt for enhver: Vi skulle ikke have sagt ja ved første behandling, med den viden, vi har i dag. Men det gjorde vi.

Nu har vi derimod en mulighed for at rette tingene op ved andenbehandlingen, og det er det, kræfterne skal samles om.

Det andet punkt, som gør, at jeg synes, det var et håbløst mandat, i hvert fald, som ministeren har opfattet det, nemlig at man på samme møde skulle gå fra A til B.

Der har Messerschmidt jo fuldstændig ret i det, han læste højt; Lone Dybkjær har fuldstændig ret i det, hun siger her til udvalget(?), det kan man ikke. Jo, altså teoretisk kan man, hvis man har 13 bag sig, men det kan man ikke.

Den normale procedure er, at man tager det simpelt hen af som A-punkt, og så bliver punktet optaget på et senere tidspunkt, enten som et A-punkt, hvis der så stadig væk ikke er enighed, så bliver man på et eller andet tidspunkt nødt til at optage det som et B-punkt, sådan er proceduren. Men at gøre det på samme møde, det er så usædvanligt, og navnlig, når det kun drejer sig om en oversættelsesfejl. Og det kan da godt være, at jeg er belastet af at have siddet og deltaget i en masse møder omkring det her, men det er altså ... Og derfor ville jeg have advaret mod en formulering af den art, som ministeren læste højt fra referatet på det.

Men det er jo ikke en kritik af udvalgets medlemmer, men jeg synes bare, at vi skal lære af det her, at det er forkludret; det er ikke en måde at arbejde på.

Vi i Danmark må lære at indstille os på, at når der er truffet en beslutning, så er der truffet en beslutning, og så må vi arbejde på, hvad vi kan gøre i den næste fase, og der har jeg nævnt, at vi har meget stærke ønsker om vidtgående præciseringer, og vi er helt enige med det, Anne Grete Holmsgaard og ministeren siger om, at det kommer vi tilbage til i forbindelse med et præciseret mandat, men jeg ønsker bare, at ministeren herfra skal give et tilsagn om, at man vil udfolde anstrengelser, indtil vi mødes igen, i forhold til kollegaerne og i forhold til Rocard, Juncker eller hvem det nu er fra det luxembourgiske formandskab, der sidder og forhandler nu, og det er lidt ærgerligt, at vi ikke har de forslag allerede i dag. Men det er det, jeg synes er realiteten i det her, og Messerschmidt har misforstået mig, når du siger, at jeg sådan irttesætter.

Jeg siger bare, jeg irttesætter ikke nogen. Jeg siger bare, at det er vigtigt for Europaudvalget, synes jeg, at beslutningsgrundlaget gøres fuldstændig klokkekrystalklart, og også,

at vi får tekster, som gør, at vi ikke bagefter, at nogle, deriblandt ministeren og, forstår jeg også, udvalgets formand, tror, at der er givet et mandat om, at det er på samme møde, og andre i udvalget har den klare opfattelse, at det er ikke det mandat, man har givet osv., altså den slags ting må vi have ryddet af vejen, så der ikke kommer diskussion om, hvad har vi sagt, og hvad har vi ikke sagt osv.

Ja, jeg er ked af det der, man må jo aldrig sige om det, andre mennesker har lavet, at det er håbløst, men det er altså svært at finde et mere elskværdigt udtryk.

Ordstyrer:

Ja, tak, Svend.

Jeg vil blot lige gøre dig opmærksom på, at som formand for udvalget har jeg alene henholdt mig til det, der står i referatet, idet jeg var i USA på det pågældende tidspunkt, hvor det oprindelige mandat blev givet, så jeg kan kun henholde mig til referatet og ikke til noget som helst andet.

Så er det Anne Grete Holmsgaard.

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Ja, tak for ordet. Jeg kan dårligt sige tak for svarene, for jeg fik faktisk ikke rigtig nogen svar.

Men jeg vil godt lige sige her, at vi har jo hele tiden vidst, at Socialdemokraterne var det svage led i denne her kæde, fordi hele for sagen til det her, som har kørt i flere år, det var jo, at Socialdemokraterne kom i tvivl, om de egentlig, efter at der havde været stemt om Europa-Parlamentets ændringsforslag, kunne stå inde for det, og al ære og respekt for dét, og derfor henvendte Socialdemokraterne sig til Udenrigsministeriet med henblik på at sikre, at Danmark fik det af som A-punkt, og det sagde udenrigsministeren klart ja til på flere møder, der blev holdt i Statsministeriet, fordi Europaudvalget ikke var konstitueret endnu, og der var ingen forbehold i dét; det var helt klart, at Danmark ville få det af, ligesom Polen havde fået det af på et tidligere tidspunkt.

Nu var hr. Svend Auken jo ikke selv til stede under hverken det ene eller det andet, hverken under behandlingen den 4. eller under det efterfølgende samråd.

Men jeg mener, at det er fuldstændig krystalklart, og ministeren kunne ikke, og hans embedsmænd kunne ikke være et sekund i tvivl om, hvad det her handlede om, uanset hvor præcist det er skrevet ned eller ej, det her er jo et udvalg, der har mundtlighed normalt. Ministeren kunne ikke være i tvivl om, at det, vi ønskede, det var ikke sådan et eller andet spil for galleriet, men at man rent faktisk afsøgte mulighederne for at få ændret det kompromis.

Det var klart det, Socialdemokraterne selv havde givet til kende under valgkampen og forud; det var klart det, det hollandske parlament, et flertal i det hollandske parlament, havde givet til kende; det var klart det, et flertal i Bundestag havde givet til kende; Polen havde givet til kende,

at man var utilfreds med det kompromis, så derfor kunne der ikke herske tvivl om, og der er mange af os, der har understreget det, i det lange, lange referat, vi ikke må citere fra, at det var hensigten.

Så derfor vil jeg gerne have, at ministeren svarer fuldstændig klart ja eller nej til: Er ministeren ikke enig, at det her var hensigten?

Og det andet, det er: Var ministeren ikke klar over under mødet den 4., at det ville være fuldstændig at ødelægge denne her hensigt, for at den kunne føre til noget, hvis man kørte det hele igennem på samme måde?

Og så må jeg så spørge ministeren, da jeg ikke må referere fra referatet: Gjorde ministeren klart opmærksom på det her under det møde den 4., eller gjorde ministeren det ikke?

Og så vil jeg gerne endnu en gang have svar på mit spørgsmål om: Hvis ministeren ikke var fuldstændig klar over, at det her var hensigten, at det skulle være på et efterfølgende møde, som var indkaldt efter reglerne, som Morten Messerschmidt jo læste op fra Karnov i rivende hastighed, hvorfor i alverden ringede ministeren så til Socialdemokraterne; hvad var ideen med at ringe til Socialdemokraterne inden mødet mandag morgen?

Ordstyrer:

Tak til Anne Grete Holmsgaard.

Og den næste spørger er Lone Dybkjær.

Lone Dybkjær (RV):

Ja tak. Ministeren siger her på mødet, at han hele tiden klart har sagt, at man selvfølgelig kunne tage det af som A-punkt. Det er ikke min opfattelse, af ministeren, og så få det på et senere tidspunkt.

Jeg mener, at hele problemet er, at ministeren klart har blandet A-punkterne og B-punkterne sammen konsekvent fra starten, og jeg kan ikke se, at der nogen steder står, at ministeren har sagt, at man kan komme af, men så må ministeren jo sige, at det mener han han har sagt, og så må vi jo efterfølgende prøve at se, om vi kan dokumentere, at ministeren rent faktisk har sagt det.

Det andet, som jeg kan sige, er jo, hvad jeg selv har sagt om det, og jeg har jo hele tiden sagt, at det skulle væk som A-punkt, det har været hele min opfattelse af det her, uanset hvad andre så har ment.

Så har jeg oven i købet også sagt til ministeren, at jeg synes, at han skulle arbejde aktivt for, at det kunne komme af som A-punkt, fordi det er jo ikke dødsikkert, at det kan komme af som A-punkt, der kan jo være et flertal, der forhindrer, at det kommer af som A-punkt.

Sådan måtte jeg opleve det, der er sagt, at der ikke sådan, der normalt vil ligge en automatik i det, men man kan godt risikere, at den automatik ikke er der, og at ministeren derfor skulle arbejde på, at det i det mindste kom af.

Den næste grund omkring det uklare mandat, ja, det må man jo takke, jeg ved ikke hvem for, men jeg synes altså, det er interessant at se, hvordan den nye socialdemokratiske ordfører på det her punkt agerer i denne her sag.

Men altså grunden til, at vi har bedt om at få det på som B-punkt på et senere tidspunkt er selvfølgelig, at forslaget oprindeligt har været dårligt. Nu har jeg selv kigget på det fra en anden vinkel, nemlig Europa-Parlamentets, og det har hele tiden været klart, at det er et dårligt forslag, og det er jo også derfor, at man har været inde på, om Kommissionen helt skulle trække det tilbage, og det er så også begrundelsen for, at man kunne prøve på at få det på som B-punkt på et senere tidspunkt, men det er klart, det krævede en masse benarbejde, og det er jo så også det, jeg i hvert fald har sagt, og som ministeren ved, og jeg skal kvittere for, at ministeren har lavet noget benarbejde, det var bare sådan ikke helt det benarbejde, som jeg mente der skulle laves, vel, fordi jeg har ikke ment, at det skulle på som et B-punkt på samme møde, men det er så også oplagt, at det, at det kommer på på et senere tidspunkt, jo ikke nødvendigvis behøver at ændre tingene, men det er, at man bruger alle forsøg.

Så siger ministeren, at det er aldrig sket før: Nej, men det er heller ikke normalt, at man får så elendige forslag, altså, som så ikke bliver trukket tilbage, så man bare kører videre, trods alt er der kommet en ny Kommission, der har været et Europa-Parlamentsvalg, der har så også været et folketingsvalg her, men i en europæisk sammenhæng kan det måske være mindre vigtigt. Der er kommet nye lande til siden den der behandling også, siden 2002.

Alt det gør, at det er usædvanligt, det er dårligt, der har været valg, der er kommet nye lande til, der er en ny Kommission osv., alt det gør, at det ikke er en sædvanlig situation, og jeg tror også, at hvis vi skal overbevise nogen om det her europæiske samarbejde, så kan det altså ikke nytte noget, at vi bare sætter os ned med hænderne i vejret og siger, at det er proceduren og alt det der. Jeg synes ikke, at man skal trænere det europæiske arbejde, men jeg synes bare, at man skal konstatere, at indimellem så må man måske bryde med den almindelige rutine, fordi der er en sket en hel masse ting.

Så siger ministeren, at det ville ikke have hjulpet at stemme nej: Det er fuldstændig rigtigt, vi kan jo også godt tælle de der tal og lægge dem sammen og trække fra, og hvad ved jeg. Det er jo også derfor, at vi ikke har bedt ministeren bare om at stemme nej, for det ville jo være indholdsløst.

Vi har bedt ministeren om det, der er meget sværere: at få det genforhandlet, og det har vi hele tiden - jeg har jo i alt det, jeg har sagt og gjort, som jeg åbenbart ikke må referere fra, det vil jeg så lade være med, hele tiden syntes, at ministeren måske ikke var enig i den linje, at det skulle genforhandles, og det er derfor, at jeg har været så insisterende på, at det var det, jeg syntes at ministeren skulle, og jeg har også hele tiden sagt, det synes jeg ikke ministeren ser ud til at være så villig med, og det er så en reel uenighed, altså men det er jo en reel uenighed om den der forhandlingsstrategi.

Men bottom line, det sidste er: Jeg har aldrig nogen sinde ment, at det kunne komme på som B-punkt på samme møde.

Ordstyrer:

Men du er færdig, Lone? Ja.

Den næste, der har bedt om ordet, det er Morten Messerschmidt.

Morten Messerschmidt (DF):

Jeg vil godt understrege, at jeg sådan set anser hele substansdiskussionen om interoperabilitet og alle de alle andre forhold som sitrende ligegyldige i forhold til denne her diskussion.

Jeg synes, at det er symptomatisk for de folk, der søger at dække over problemet i det her, at de snakker politik, når det her handler om det rent formelle, diskussioner i forhold til, hvordan 1) mandaterne skulle forstås, 2) hvordan mandatfortolkningen sker i forhold til forretningsordenens artikel 3 og 11, som ministeren også var inde på.

Det er det, det handler om, og derfor er det symptomatisk for, at man ikke ønsker denne her diskussion, at man kæder det ind i en hel masse holdninger om, hvorvidt der skal være et direktiv eller ikke skal være et direktiv. Det er slet ikke det, det her handler om.

Det handler om, hvorvidt ministeren har overholdt det mandat, som ministeren har fået af Europaudvalget.

Og derfor synes jeg stadig væk, at det kunne være rart, om ministeren ville erklære, om ministeren fastholder, at mandatet, som ministeren er citeret for i pressen ved flere lejligheder, før Berlinske Tidende var så venlig at åbenbare, hvordan tingene tilsyneladende hænger sammen, er citeret for, at det ikke kunne lade sig gøre at få et A-punkt på et B-punkt på samme møde, og at ministeren opfattede det som værende mandatet. Eller om ministeren, som jeg nu kan forstå det er blevet holdningen, at det godt kunne lade sig gøre at få af som A-punkt på et møde, men af en eller anden nærmere overvejelse anså man det for uhensigtsmæssig, eller hvad ved jeg, men at det teknisk set godt kunne lade sig gøre.

Altså hvilken en af de, hvilket et af de ben ønsket ministeren i dag at stå på?

Rune Lund (EL):

Jeg er glad for, at ministeren kan bekræfte, at Enhedslistens mandatgivning var meget præcis den 4. marts.

Fordi der var jo altså, der var jo meget mudder på banen den dag. Jeg syntes, det var meget svært at få helt klargjort, hvad det var, der præcis var formaliteterne under det møde. Og det var også derfor, at jeg prøvede at være meget præcis i min mandatgivning. Jeg er glad for, at det åbenbart er lykkedes i forhold til at trænge igennem med, hvad vi mener.

Men altså i forhold til den samtale, der er med Jeppe Kofoed i weekenden efter den 4. marts, kan ministeren ikke kommentere lidt mere på, hvad det egentlig var, der blev snakket om? Er det f.eks. fuldstændig udelukket, at der på nogen måde blev diskuteret mandatgivning i den telefonsamtale, som ministeren havde med Jeppe Kofod? Det kunne jeg godt tænke mig at vide, om der lå andet i den samtale end ren orientering. Var det et hundrede procent rent orientering, eller var der alligevel på nogen måder tale om en eller anden form for mandatgivning? Og det kunne jeg godt tænke mig, ministeren svarede på.

Ordstyrer:

Ja, tak. Med fare for at give anledning til endnu mere diskussion vil jeg blot sige til Rune Lunds spørgsmål, at mandatgivningen sker her i udvalget og ikke andre steder. Den næste, der har bedt om ordet, det er Charlotte Antonsen.

Charlotte Antonsen (V):

Ja, tak. Jamen altså, som ministeren sagde indledningsvis, så er det da glædeligt, at vi nu har fået åbnet dørene, så kan al verden jo høre, hvor forskellige synspunkterne i realiteten er i denne her sag, og det er jo det, der har været med til at give problemerne.

Jeg er også meget glad for, at den socialdemokratiske, den nye socialdemokratiske ordfører nu har blotlagt, at det faktisk er Socialdemokratiet, der har ændret holdning i denne her sag. Så må vi jo så håbe på, at man efterhånden finder ud af, hvor man vil stå. Men det er jo lige præcis, altså, det som blev sagt før fra hr. Svend Auken, det er jo, at det var jo lige præcis en tilkendegivelse fra et flertal her i udvalget indeholdende Socialdemokraterne, som det blev nævnt, som var årsag til, at ministeren blev sat til at forsøge at få en genforhandling. Men man ønskede altså ikke at ændre i mandatet, man ønskede at fastholde, man skulle ende med at sige ja til mandatet.

Så, men nu kan jeg så forstå, at Socialdemokraterne så ændrer holdning igen og nu vil til at stemme nej til forslaget, og så synes jeg da, hvis vi skal komme lidt videre, at jeg godt vil høre, fordi det blev jo også lige nævnt af hr. Auken, at hvis man havde vidst bedre, så ville man have sagt nej i stedet for ja. Så vil jeg da godt sådan for fuldstændighedens skyld bede ministeren om at sige, hvad ville der ske i dag, hvis Danmark hoppede over på jaholdet, undskyld på nejholdet, hvis Danmark stemte nej. Hvilken rolle ville det have for, om direktivet faktisk bliver vedtaget? Det er det ene spørgsmål.

Det andet spørgsmål det er: Ja, hvilken rolle ville det have for Danmarks mulighed for at påvirke direktivet? Er der ikke en tendens til i EU, at hvis man melder sig ud, hvis man siger nej til et givet forslag, så er påvirkningsmuligheden, muligheden for, at vi kan trække det i den retning, som regeringen har arbejdet for i årevis, nemlig at få præciseret interoperabilitet og også at den en opklaring af definitionen af, hvad der kan patenteres, er vores mulighed for at påvirke på de to

meget væsentlige punkter ikke mindre, hvis vi går ned nu og siger nej, fremfor at vi siger ja, og vi fortsætter det hårde politiske arbejde med at få rettet op på direktivet? Tak.

Ordstyrer:

Tak, Charlotte. Så er vi igennem anden runde af spørgsmål, og så er det ministeren igen.

Økonomi- og erhvervsministeren:

Svend siger, vi skal vente til andenbehandlingen at gøre vores indflydelse gældende. Det er også den holdning, der var blandt formandskabet, at nu var denne her sag forhandlet, den var politisk behandlet, og det der med at bryde op i EU-proceduren og sige, nu sætter vi den på igen, og så oversætter vi en gang mere, og så når vi kommer et år eller længere frem, så begynder vi forfra.

Det er nok det, der ligger bag ved holdningen, at formandskabet havde en meget klar holdning til, at man ikke ønskede det her.

Og så må jeg sige, at juridisk så kan vi flytte et A-punkt til et B-punkt, på det samme møde. Det er der også tilkendegivet i et svar på spørgsmål til Folketinget. Og jeg ved godt, at det var en svær opgave, men jeg gjorde faktisk loyalt, hvad udvalget bad mig om. Og det var jo, hvad udvalget ville.

Jamen så er det rigtigt, at Rune Lund og Lone Dybkjær og SF har en anden holdning til det. Det er jo helt klart, og det er jo det, der skiller vandene her. Det er jo også derfor, jeg direkte under mødet på daværende tidspunkt måtte spørge, at hvis det ikke kunne lykkes, om man så kunne stemme ja til det og så afgive en erklæring. Og det var det, jeg bad om på mødet dengang, det var det, jeg fik en bekræftelse på.

Og altså, Anne Grete Holmsgaards insinuation om, hvem der er det svage led og alt det her, jamen altså, det vil jeg overhovedet ikke kommentere, det er jo ikke det, det drejer sig om, det her.

Det kom ikke på som A-punkt under valgkampen, det var jo netop det, at der var nogen furore om. Inden at Folketinget var sammensat og alt det her, der kunne det jo have risikeret at have været på som et A-punkt. Vi kommer jo faktisk tilbage hertil. Det er en orienteringssag. Jeg kommer tilbage hertil på baggrunden af det, der er sket bl.a. under valgkampen. Jeg kommer tilbage hertil. Det er normalt ikke en sag, jeg skal ikke ind og bede om nyt mandat. Der er afgivet politiske tilkendegivelser hele vejen igennem.

Og jeg ved godt, at SF, Radikale og Dansk Folkeparti og Enhedslisten forstår det her mandat anderledes, end jeg gør. Men jeg forstår, at vi ikke skulle gå ned og sige nej på denne her. Vi skulle arbejde for, det blev flyttet fra et A til et B, og det kan lade sig gøre juridisk, det har jeg tilkendegivet, og det er også mit svar til Morten Messerschmidt.

At der så ikke er opbakning fra partierne herovre, det var jo, som jeg sagde, jeg gør det, et flertal har bedt mig om. Og når Lone Dybkjær siger, at hun har en anden holdning til en forståelse

af det her, så er det igen det samme svar, som jeg har givet nu her. Jeg har holdt mig til mandatet, og det er den måde, at jeg forstår mandatet på. Det er det, jeg spørger direkte ind i europaudvalgsmødet på den anden side af bordene her, hvor jeg siger, hvis det ikke kan flyttes fra et A til et B, kan vi så stemme ja og afgive den her erklæring? Det er det, jeg forholder mig til.

Og Lone Dybkjærs bemærkninger om, man skal ikke træne det europæiske samarbejde. Det var jo sådan, at var der lande, der har udtrykt, det er også til Anne Grete, var der lande nok, der bare havde støttet det, at jeg kom med. Men det var der jo ikke.

Alle dem, du siger, hvor der er ballade i deres parlamenter eller noget lignende, alle kunne have trukket det her som et A-punkt. Men når formandskabet så giver udtryk for, at de ønsker ikke det her til genforhandling på et B-punkt, der er jo ikke engang lande, der støtter mig i det. Og da det er formandskabets prærogativ, om det skal til orientering, det skal til afstemning, fordi Polen har jo gjort det her en gang. De skubbede det en gang på afstemning. Så er vi tilbage til det, Svend siger, hele den politiske proces er kørt igennem, der er taget beslutning, det har været igennem oversættelse, det er på vej til anden behandling.

Det er normalt en orienteringssag, hvor vi går ind og siger ja til oversættelsen. Det er så ikke sket tidligere, det kunne så have været sket denne gang, som Lone Dybkjær siger. Det kunne så ske for første gang i EU's historie, at man havde gjort det. Om det så forbedrer Danmarks forhandlingsposition i EU, det skal jeg lade være usagt, men jeg vil bare konstatere, at der var ikke opbakning til det her. Og jeg mener faktisk, at jeg har arbejdet totalt loyalt efter det mandat, jeg har fået.

Og til Morten Messerschmidt, der siger, jamen det er ren procedure, det her: Ja, jeg fastholder, at juridisk, efter den vejledning, jeg har fået, både fra mit eget ministerium og fra Udenrigsministeriet, at jeg kan flytte det fra et A-punkt til et B-punkt på det samme møde. Ja, jeg har hele tiden tilkendegivet, alle kan det. Alle de lande, som I nu siger faktisk er imod, de kan jo trække det her som et A-punkt. Alle kan gøre det, alle kan gøre det. Men det er jo ingen garanti for, som det står i avisen, at det kommer til behandling igen som B-punkt, det er det ikke, til genforhandling under et B-punkt. Det er det ikke.

Formandskabet ønskede at få den her sag videre til Europa-Parlamentet, og lad os komme videre. Tilkendegivet, at vi har jo også afgivet den her erklæring, fordi regeringen føler, at det her kan bidrage, men det er klart, vi har de samme betænkeligheder, som i Socialdemokratiet også har givet udtryk for, omkring interoperabilitet, omkring et teknisk bidrag. Det er det, erklæringen indeholder, og det er det, der skal arbejdes videre med, og det er det mandat, jeg får her.

Så må man her i udvalget sige, minister, nu går du ned og siger nej, hvis du ikke får det her igennem, og du kan sige ja, hvis du får det her igennem. Så er der et klart mandat om, hvad ministeren kan gå ned og gøre.

Jeg har handlet efter det mandat, kunne jeg få det flyttet til et B-punkt på det samme møde. Det kunne jeg ikke, og kan jeg ikke det, så kan jeg afgive en erklæring og stemme for forslaget. Det er nøjagtig det, jeg har gjort.

Ordstyrer:

Vi tager fat på tredje runde af medlemmernes spørgsmål, og det er Svend Auken, der er den første, værsgo. Husk at tænde for mikrofonen.

Svend Auken (S):

Tak formand. Jeg tror, at vi nærmer os afslutningen af det her. Jeg mener, Lone Dybkjær har fuldstændig ret, når hun siger, at der er en ny situation, siden man lagde sig fast på den politiske ændring.

Vi har fået en ny Kommission, vi har fået et nyt parlament, og det har man mig bekendt også taget højde for, idet at i Europa-Parlamentet, hvor der normalt er en række begrænsninger på, hvilke forslag, man kan bringe frem under anden behandling, der har man netop i lyset af alt det, du siger, og jeg synes med rette sagt, der må ikke være begrænsninger på, hvad der kan stilles af ændringsforslag ved andenbehandlingen fra Europa-Parlamentet.

Og det vil sige, at Danmark og en lang række andre lande vil få mulighed for at tage stilling til konkrete forslag, som vi måske i vores uklogskab stemte nej til i første omgang, dem får man så mulighed for at kunne stemme ja til eller i en anden udgave i anden omgang. Så rent faktisk er der blevet givet et betydeligt bredere mandat til Europa-Parlamentet i forbindelse med anden behandling.

Og det er også det, jeg synes, man skal bruge kræfterne til, det er at finde ud af, hvordan kan vi sørge for, det her forslag bliver ordentligt, så alle dets svagheder bliver ændret?

Charlotte Antonsen, som sådan meget polemisk siger, at sådan nu, hvor har man Socialdemokraterne, vi har jo ændret holdning. Nej, vi har ikke ændret holdning, vi har den samme holdning til, hvad der skal være de europæiske, de europæiske regler. Men vi troede, at den hellige grav var vel forvaret. Og det, der har vist sig siden hen takket være masser af de mennesker, vi har været i kontakt med, takket være en masse uafhængige mennesker i branchen har vist, at den praksis, der hidtil har været, ikke har været tilfredsstillende, og at direktivet ikke er formuleret tilfredsstillende. Og det er det, ministeren bl.a. også har givet udtryk for. Det er heller ikke set ud fra regeringens synspunkt tilfredsstillende.

Så synes jeg, man skal spare den der pinagtige polemik i forhold til andre om, at man ikke ved, hvor man har dem osv. Det er da fair, at vi bruger netop det, at der er to behandlinger, til at blive klogere, til at sætte os ind i sagerne, til at arbejde med tingene. Og det, vi gerne vil have, det er, at der kommer et direktiv ud af alt det her, som betyder, at man ikke kan patentere hvad som helst og ikke blokere fremskridt og ikke sikrer monopolfordele for store virksomheder.

Må jeg så, og det er jo rigtigt, hvad Anne Grete Holmsgaard siger, at det er jo svært, og derfor vil jeg også meget nødtigt blande mig i selve, hvad der er sket på selve mødet, men det, der jo er lidt af problemet, er at en lang række partier har en opfattelse af, hvad mandatet er, og i referatet fremgår det, at der er givet et andet mandat. Hvis det referat, eller hvis det mandat, der er refereret til, eller som er gengivet i referatet, er rigtigt, så er det et meget usædvanligt mandat, fordi så går det ud på, at man på samme møde skal gå fra A til B, og det har jeg aldrig hørt om. Det er i hvert fald meget, meget, meget sjældent forekommende, og ministeren har også redegjort for alle de regler, der gør det meget kompliceret at gøre dette.

Hvorimod et simpelt mandat, som det Lone Dybkjær refererer om, at man simpelt hen bare piller sagen af som et A-punkt, det er ligefremt. Det kan man selvfølgelig gøre til enhver tid. Om det så er klogt eller ikke er klogt, det kan man så diskutere, men det er jo det, der bidrager til vores konfusion. Det er, at nogen har en opfattelse af mandatet, og det fremgår af referatet noget andet, og jeg var desværre ikke til stede.

Jeg synes, at vi skal koncentrere os om, at vi, når vi giver mandater, så er de fuldstændig entydige og klare, og vi har en eller anden form for opsummering fra formanden til sidst, for det er, som formanden siger, fuldstændig rigtigt, her i Europaudvalget, vi giver mandaterne, sådan at der ikke er nogen tvivl mulig efterfølgende om, hvad der faktisk er blevet sagt i det. Så jeg vil give fuld støtte til det, formanden sagde, det er os her i Europaudvalget, der har ansvaret for tingene.

Ordstyrer:

Tak til Svend. Og så er det Morten Messerschmidt.

Morten Messerschmidt (DF):

Jeg deler overhovedet ikke den opfattelse, at der skulle være nogen som helst uklarhed om, hvordan det her mandat det skal fortolkes. Altså, det svarer jo til, hvis jeg fremsatte et beslutningsforslag i Folketinget, som så blev afvist af formanden med den begrundelse, at det ikke kan behandles på samme dag, jævnfør forretningsordenen. Naturligvis kan det ikke det.

Der er en fuldstændig klar procedure i forhold til, hvordan man behandler punkter, som er på A-punkt-listen, i forhold til punkter, der er på B-punkt-listen. Og ministeren har jo netop redegjort for, at det rent faktisk er indeholdt en mulighed for at få taget den af. Det er så korrekt, hvis man ønsker at tage den om som en B-punkts-drøftelse på samme møde, kræver det, jævnfør det jeg læste op før, et simpelt flertal. Og det er jo simpelt hen, fordi på A-punkts-drøftelser er det ganske normalt, at man sender ministre, som måske ikke har det som sit egentlige ressortområde, fordi der ikke forestår nogen substansdrøftelse. Det er jo ganske normalt, vi har jo flere ministre til stede her, det kan I jo efterfølgende bekræfte, at man på A-punkts-møder tit sender ministre, som måske ikke har været med i substansdrøftelsen, fordi det her bare handler om, at de her ministre nikker til hinanden og tilkendegiver, at nu kan man gå videre i processen, og derfor kan man

selvfølgelig ikke gå fra A til B på det samme møde. Det her handler om, at ... Det er helt klart, som nu også ministeren har redegjort for, at man kan gå fra A til B, såfremt der er et simpelt flertal for det, men, og det er så det, ministeren argumenterer for, at det ikke var tilfældet, og derfor kunne det ikke lade sig gøre, men er det ikke korrekt, at uden simpelt flertal, så kan man jævnfør § 3, stk. 1, med 14 dages varsel tage det af A-punkts-listen og derefter med 14 dages varsel få det indkaldt som B-punkt?

Så er det selvfølgelig rigtigt, at så kan formandskabet sige: Nej, det vil vi ikke gøre, vi får det bare på som A-punkt igen. Men så kunne Bendt Bendtsen jo, jævnfør det mandat, udvalget har givet, rejse sig op og sige: Det kan vi ikke acceptere, vi vil have det substansdrøftet. Og den procedure kan jo så fortsætte, fordi det forudsætter enighed blandt de tilstedeværende ministre fra de repræsentative medlemslande, at drøftelse normalt, at have en A-punkts-behandling det forudsætter enighed, og derfor, hvis ministeren virkelig havde ønsket at forvalte det mandat, som vi i Europaudvalget har givet, så kunne han bare gentagne gange, hver gang Juncker eller hvem det har været, der har været formand, har sat det på som nyt A-punkt, afvise det. Men sandheden er, at det har ministeren ikke ønsket.

Ministeren sidder her og vurderer, det hører vi jo også helt tydeligt, når ministeren siger, at det så er formandskabet, der afgør, om det skal være til orientering, eller om det skal være til afstemning, eller om det skal være til debat, eller hvad det skal være. Det er slet ikke ministerens opgave at vurdere det. Ministerens opgave er ene og alene at vurdere, hvad udvalget her har ønsket, og det er, at det skal på som B-punkts-drøftelse.

Og jeg vil godt have ministeren til at bekræfte, at såfremt der ikke er det simple flertal jævnfør det, jeg læste op før, for at få noget af som A-punkt og på som B-punkt på samme møde, så kan det lade sig gøre jævnfør § 3, stk. 1, at få det af som A-punkt på et møde og med 14 dages varsel taget på som B-punkt på et efterfølgende møde.

Ordstyrer:

Ja tak. Og så er det Lone Dybkjær.

Lone Dybkjær (RV):

Ja tak til Morten Messerschmidt, som jo gerne vil være meget korrekt, så sender man ikke ministre til A-punkter, men A-punkter kommer på på møder, ministre alligevel deltager i. Det er sådan ligesom en anden måde at gøre det på. Nå, kun fordi Morten Messerschmidt altid er meget korrekt i sin fremføring. Nå, det var bare for sjov.

Det første, jeg er glad for, ministeren erkender, at jeg i hvert fald forstår mandatet anderledes på den måde, som vi har sagt, og så ikke mere om det. Jeg vil bare gerne understrege, at vi har jo været tilhænger af, at der kom et patent, vi vil bare gerne have et godt patent. Og det er

sådan set det, hvor vi synes, at ... det tror jeg så alle vil, men det er jo derfor, vi har været meget optaget af Europa-Parlamentets ændringsforslag.

Så er det jo rigtigt, at Europa-Parlamentet kan vælge, det kan de jo vælge selv, at tage en bredere opfattelse. Det er jo en restriktion, Europa-Parlamentet har lagt på sig selv, at man ikke vil køre alle mulige nye ændringsforslag frem, fordi ved andenbehandlingen ... fordi man som eller gentage de gamle, som ikke er blevet vedtaget, fordi man ikke vil træne det europæiske arbejde. Men her har de altså givet sig selv et bredere mandat. Og derfor kunne man jo godt, minister, have forestillet sig, Ministerrådet også ville give sig selv et bredere mandat. For det er jo rigtigt, at det kommer til behandling igen, men det kunne jo måske også være nyttigt at have taget en mellemfase, inden Europa-Parlamentet havde lagt sig fast. Og nu kan det være, at Rocard i forbindelse med sit arbejde vil prøve på at lave sådan en eller anden mellemfase, inden de der ændringsforslag kommer frem, sådan at vi måske kan nå et stykke videre, selv om processen sådan set nærmer sig Europa-Parlamentets anden behandling.

Men nu er det ikke sket, og det, jeg så i virkeligheden vil spørge til her til sidst, det er, ministeren siger, nu kommer det så. Og derfor vil jeg godt spørge, hvad gør den danske regering nu for at deltage i denne her proces, fordi det er jo ekstremt vigtigt, at Danmark nu lægger sig i selen. Jeg er godt klart over, at ministeren mener, at så bliver man utålelig og alt muligt. Jeg har den opfattelse, at det bliver man nødt til at være engang imellem for at opnå et resultat. Det er personlig erfaring, jeg taler ud fra. Og det vil jeg sådan set også opfordre den danske regering til at være, fordi nu er det jo vigtigt, at man er på banen for at overbevise de lande, man har en chance for at overbevise, om, at vi skal have et, nu gider jeg ikke sige alt det der med, hvad vi skal have ind i patentet, for det tror jeg vi er nogen lunde enige om, altså så godt et patent som muligt, så vi ikke får ødelagt hele det her. Og der er jo ikke nogen nem sag.

Altså grunden til, den er så interessant, er jo ikke bare et proceduremæssigt spørgsmål i forhold til os og så ministeren, men det er jo, der kæmpeøkonomiske interesser på spil i det her. Det er jo det, der gør, at sagen er værd at diskutere. Det er jo også derfor, det er værd at diskutere proceduren, fordi vi må ligesom gøre alt for at få denne her sag landet så godt som muligt set fra en patentmæssig synsvinkel og sådan, at vi ikke stopper al udvikling på grund af uhensigtsmæssige patenter. Og det er jo der, jeg nu vil dreje diskussionen hen. Hvad gør ministeren så rent faktisk? Hvad gør embedsmændene? Hvad tages der af kontakter? Hvem forhandler man med og alt muligt andet? Det er i hvert fald der, jeg synes, ministeren nu skal lægge kræfterne og ikke bare vente til, at der kommer nogle forslag et eller andet sted fra. Men altså at vi så aktivt spiller med i den proces på nuværende tidspunkt. Tak.

Ordstyrer:

Ja tak. Og så er det Anne Grete Holmsgaard.

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Ja, jeg vil altså godt prøve endnu en gang, om jeg kan få svar på mine spørgsmål. Var ministeren under mødet den 4. marts ... Jeg vil jo lige sige, at det var jo ikke sådan ministeren selv, der havde sagt, han ville gerne diskutere det her med udvalget, det var jo sådan set udvalget, der havde sikret, at det var kommet på dagsordenen til en diskussion. Men var ministeren fuldstændig på det rene med, at det ville være klar nederlagsstrategi, hvis man prøvede at få et punkt både af som A-punkt og på som B-punkt på det samme møde? Det synes jeg egentlig vi skal have et svar på. Var ministeren klar over det, ja eller nej? Og gjorde ministeren opmærksom på det under udvalgmødet?

Så mangler jeg også et svar på, når ministeren har fået et mandat her i udvalget, og som formanden sagde, det er udvalget, der giver mandater, hvorfor kontaktede han så et af partierne, inden han skulle til det afgørende møde?

Og endelig nu må jeg så prøve at vende spørgsmålet om. Hvis det nu her havde været en sag, der handlede om, hvorvidt ministeren skulle være vicestatsminister eller ej, altså en sag, hvor han virkelig havde hjerteblodet med, ville han så have kastet sig ud i på et møde en mandag, hvor der bare stod et punkt, der hed: til orientering, konfirmering, så have kastet sig ud i en lang diskussion om, hvorvidt han var den bedst kvalificerede til at være vicestatsminister, eller ville han ikke sagt, jeg vil gerne have skubbet det her punkt til et senere tidspunkt, sådan fordi der er lidt uro på det her område, og jeg vil gerne have mulighed for at komme i kontakt med diverse folk, sådan at vi kan få det belyst ordentligt og måske lavet nogle ændringer?

Ordstyrer:

Tak Anne Grete. Så er det Rune Lund.

Rune Lund (EL):

Jamen jeg vil bare stille mit spørgsmål igen, og det er i forhold til samtalen med Jeppe Kofod i weekenden efter mødet den 4. marts. Blev der på ingen måde snakket om, hvordan mandatet fra Europaudvalget skulle forstås? Blev der på ingen måde forhandlet mandat? Og jeg er helt på det rene med, at mandater de skal forhandles i Europaudvalget. Det er lige præcis det, som det her handler om. Det er nemlig utrolig vigtigt for den demokratiske kontrol, at mandatet blev givet i det her udvalg og ikke blev givet i alle mulige telefonsamtaler på alle mulige mærkelige tidspunkter af døgnet. Så jeg vil gerne høre, om ministeren på nogen måde diskuterede indholdet af det og fortolkningen af det mandat, der blev givet i Europaudvalget, med Jeppe Kofod i weekenden efter mødet den 4. marts.

Og så vil jeg i øvrigt tilslutte mig Svend, selv om Svend er gået, altså i forhold til at mandater skal være præcise i Europaudvalget, og jeg vil i den forbindelse da appellere til

Europaudvalgets tålmodighed, når Enhedslistens repræsentant på møderne prøver at præcisere sådan et mandat. Tak.

Ordstyrer:

Vi har i Europaudvalget altid været tålmodige med Enhedslisten. Så er det Charlotte Antonsen, den sidste i denne omgang.

Charlotte Antonsen (V):

Jamen så er det godt, at Svend Auken kommer tilbage, fordi nu forsøger Svend Auken - vi kender dig jo - nu forsøger du så at sige, at det er, fordi der er tvivl om mandatet i Europaudvalget. Det vil jeg sige, jeg var fungerende formand på det pågældende møde, og der er overhovedet ikke i mine øjne tvivl om mandatet. Og det er jo heller ikke det, vi hører fra ministeren i dag. Der er tale om, som Svend Auken den nye ordfører også vil vide, hvis han ... altså man har jo som ordfører ret til referat fra europaudvalgsmøderne, og af det referat, man har ret til som ordfører, deraf fremgår det, og det ved Svend Auken udmærket, fordi du har jo adgang til det pågældende referat, jamen der fremgår det, at det pågældende tilsagn, som er indeholdt i konklusionen fra formanden, det er et tilsagn til den socialdemokratiske ordfører om at forsøge at få en genforhandling, men at den socialdemokratiske ordfører samtidig siger, at man skal stemme for, hvis det ikke kan lade sig gøre at få den genforhandling.

Fordi allerede på mødet, ligesom vi har hørt her i dag, så redegjorde ministeren allerede på det daværende møde i marts for, hvordan situationen lå i de andre lande, at det ikke så ud til, at der var de her 13 lande, som i givet fald ville være nødvendige, og det heller ikke så ud til, at formandskabet ville lægge op til en ny politisk diskussion. Så det, der er nyt i situationen i mine øjne, det er, at nu vi har vi fået åbnet døre, og så kan alle jo høre, hvor forskellige synspunkterne er.

Men jeg synes, det er lidt pinligt, at vi skal høre gentagne gange, at Socialdemokraterne forsøger at dække over, at det faktisk var dem selv, der ønskede at få den politiske genforhandling selv om vi på samme møde brugte meget lang tid på at diskutere især med ministeren, om hvorvidt det var en mulighed, som faktisk ville kunne lade sig gøre. Men konklusionen var, tilsagnet som blev givet til Socialdemokraterne, nemlig at ministeren ville forsøge igen, det blev understreget, det var meget vigtigt, at ministeren tog fat med det samme og altså ikke ventede til mødet, men at man allerede kastede sig ud i weekenden. Og det er jo også det, vi har hørt i dag, at ministeren faktisk gjorde. Så der blev gjort en meget, meget stor indsats fra ministerens side for at følge det, der var den mindste fællesnævner i Europaudvalget. Som man kan høre i dag, så er det jo det, der er den mindste fællesnævner, nemlig at der er nogen, der ønsker vi helt skal stemme nej til forslaget, og så er der nogen, der ønsker denne her mellemløsning med at man skulle have en ny politisk forhandling, men så i øvrigt stadig agtede at stemme ja. Så må vi jo så se, hvad der sker ved andenbehandlingen.

Men jeg synes det er vigtigt at præcisere det her forløb og det er selvfølgelig uheldigt, når man skifter ordfører, og jeg synes det er ærgerligt, at ordføreren der så fører sig frem ikke går ind og læser det referat, hvor den forrige ordfører fra det samme parti er refereret meget, meget klart.

Ordstyrer:

Ja tak. Nu er vi igennem tredje runde af spørgsmålene fra medlemmerne, og inden jeg giver ordet til ministeren, vil jeg godt sige, at vi har tradition for at have meget, meget lange møder her i Europaudvalget, og vi kan i princippet jo fortsætte i timer. Det går kun ud over dem, der skal holde Kristihimmelfartsferie. Det er sådan set ris til egen rumpe, men jeg vil blot appellere til at medlemmerne, når de fortsætter spørgerunden ikke debatterer med hinanden. Det her det handler altså om udvalgets spørgsmål til ministeren. Det er det, det handler om. Og derfor synes jeg, at vi skal henlægge diskussionerne med hinanden til andre fora, fordi det her handler om, vi har en minister, som er til rådighed nu, og ham diskuterer vi med. Og så giver jeg ordet til ministeren.

Charlotte Antonsen (V):

Nej, undskyld jeg har lige noget til procedure. Undskyld jeg vil godt lige understrege, at når jeg tog ordet om det her, så var det faktisk, fordi jeg var fungerende formand, og jeg som sådan var blevet angrebet. Men ellers så er jeg enig med formanden. Tak.

Ordstyrer:

Er der mere til proceduren? Jens Peter.

Jens Peter Vernerisen (S):

Det er altså bare uanstændigt, hvis vi begynder at føre disse forhandlinger med hinanden her, og jeg kan ikke forstå, at formanden ikke har stoppet for lang tid siden. Det er faktisk tredje gang, jeg tror det sker, og nu hører vi det så igen fra fru Charlotte Antonsen.

Ordstyrer:

Jeg er en meget tålmodig formand, der gerne vil have, at alle er glade, når vi går ud herfra. Så er det ministerens tur.

Økonomi- og erhvervsministeren:

Ja, jeg vil starte med Svend. Jamen det er da rigtigt. Det var ikke noget simpelt mandat. Jeg måtte agere ud fra det mandat, jeg havde fået. Det er det, jeg har gjort. Og til Morten Messerschmidt vil jeg gerne sige, jamen jeg vil gerne læse side 10, side 10 ud af de 18 sider, jeg har læst op: I det tilfælde hvor en sag tages af som A-punkt og ikke sættes på som B-punkt på samme rådsmøde, har medlemsstaten mulighed for senest 16 dage før et rådsmøde at anmode om, at en sag sættes på den

foreløbige dagsorden. Den endelige dagsorden vedtages af Rådet ved begyndelsen af hvert møde. Så det er det. Men jeg havde jo netop i forbindelse med forhandlinger både da jeg gik ud ad døren her ved det her møde, vi gik direkte over og ringede til vores ambassadør i Bruxelles og bad ham om at gå om bord. Det gjorde han. Jeg har haft telefonsamtaler om lørdagen med formandskabet, hvor formandskabet siger no go på den her. De mener, at den her sag er kørt igennem.

Jeg har nævnt i mit oplæg, at det er formandskabets prærogativ, om de ønsker at få den her sag til genforhandling. Det ønskede formandskabet ikke. Jeg afsøger så det felt, der ligger derude, om man vil støtte Danmark i det her. De lande, som det blev sagt herovre, der er skeptiske Holland og Tyskland og lignende, de har jo deres og siger, jo, men nu kan vi jo ikke bryde op. Jeg får ikke støtten. Jeg er nødt til at holde fast i det mandat, jeg har fået. Det har jeg holdt fast i. Og jeg er godt klar over, at Dansk Folkeparti, SF, Radikale og Enhedslisten har en anden holdning til det her mandat end det som udtrykkes på mødet fra Socialdemokratiet. Det er jeg godt klar over.

Og så vil sige, så er jeg jo helt enig med Dybkjær i, at regeringen er også tilhænger af et ordentligt og godt patent, og at jeg er meget enig i, at vi må påvirke processen både på embedsmandsniveau og på politisk niveau for at få de her ting igennem, som vi har afgivet erklæring for. Det er også det, Svend siger. Det er jeg fuldstændig enig i.

Om ministeren vidste, det var en nederlagsstrategi, siger Anne Grete Holmsgaard om at få det fra et A til et B på det samme møde. I det hele taget ønsker formandskabet, når man går dem i kødet ikke at have genforhandling af det her. Der er ikke 13 lande, der støtter ministeren i at få en genforhandling. Det er da dem, der sætter dagsordenen. Så må vi bare konstatere, at det ville de ikke, og jeg havde ikke opbakning til det.

De mener nok ret beset, uden at jeg skal tage deres hoveder og krænge ud, men at man er inde i en proces, hvor toget er kørt, som Svend starter med at sige. Vi har en oversættelse. Nu skal vi videre. Nu er der afgivet erklæringerne. Mange af de lande, der var skeptiske, har jo også afgivet erklæring. Vi har nu en andenbehandling, og det direktiv er ikke vedtaget endnu.

Jeg kan sige til Rune Lund, at jeg orienterer Jeppe Kofod om status på det, vi er kommet til i forhandlingerne. Det synes jeg er rimeligt i og med, at det bl.a. er på baggrund af den diskussion, vi har i Europaudvalget, hvor jeg direkte spørger over bordet, om det skal forstås på den måde, at hvis der ikke er opbakning til, vi flytter det fra A til B, om jeg kan afgive den erklæring. Den erklæring, hvor vi siger: Teknisk bidrag, mere interoperabilitet, er det så i orden, vi stemmer ja og lader den gå videre til Europa-Parlamentet?

Så må jeg sige til udvalget, at jeg ikke skal på ferie, så jeg kan roligt fortsætte.

Ordstyrer:

Tak for det. Morten Messerschmidt for et fjerde spørgsmål.

Morten Messerschmidt:

Jeg vil godt takke først og fremmest for, at ministeren bekræfter, at det er formandskabets prærogativ at afgøre, om noget skal til orienterende afstemning eller forhandling. Det er vi nemlig enige om. Det er jo rart, at der er noget, vi kan mødes ved.

Men det, vi ikke er enige om, er, om ministeren så ikke kan bekræfte, at forudsætningen for, at formandskabet kan vurdere, om en debat skal til orienterende afstemning eller forhandling, er, at det kommer på som B-punkt, og at det altså ikke fordrer nogen afstemning blandt medlemslandene at få noget på som B-punkt på et efterfølgende møde? Det eneste, der kræver afstemning, og det eneste, der kan være årsagen til, at ministeren foretager så mange diplomatiske kontakter, er, at ministeren ønsker det på på det samme møde, hvor det er på A-punkts-listen som B-punkt.

Det har jeg fuld forståelse for, men når det så konstateres, at det ikke kunne lade sig gøre, så kan man altså høre op med alle sine diplomatiske indsats, fordi man kan konstatere, at det ikke fordrer nogen afstemning at anmode om at få det af som A-punkt, hvad ministeren har bekræftet, men heller ikke fordrer nogen afstemning at få det på som B-punkt, så længe man har indgivet det efter forretningsordenens bestemmelser om 16-dages-frist.

Jeg kan ikke forstå, hvordan man kan mene, at det er i overensstemmelse med et mandat, der meget klart siger, at det her skal genforhandles som et B-punkt under de forudsætninger, som formandskabet rigtigt nok sætter. Men det er ikke ministerens opgave at vurdere det. Det er udvalget, for det er udvalget, der giver mandatet.

Jeg kan ikke forstå, hvordan man så kan sige, at under disse forudsætninger ønsker man ikke at følge mandatet. Det er i strid med det hele, det er ikke en hypotese det her, det er fuldstændig konkret jura. Jeg sidder her med et citat fra ministeren fra Berlingske Tidende, side 7, 1. sektion, 26. april, hvor journalisten spørger, citat: Men du har jo ikke brug for noget flertal, hvis du skal have det genforhandlet på et senere møde. Så svarer ministeren: Jo, men altså det er jo heller ikke det, mandatet lød på. Mandatet lød på, jeg skulle have det til forhandling. Citat slut.

Ministeren mener altså ikke, det er på et senere møde, så kan jeg godt forstå, at ministeren begynder at kontakte de andre lande. Men da burde ministeren jo, da han fandt ud af, at det ikke kunne lade sig gøre at få de andre lande med på det eller få et flertal, som er påkrævet efter § 3, stk. 1, ræsonnere, at så må man følge den anden vej, nemlig at få det på på det efterfølgende møde, hvor der ikke fordres en afstemning blandt medlemslandene.

Ordstyrer:

Jeg har ikke flere spørgsmål. Det er ministeren, der kan svare. Værsgo.

Økonomi- og erhvervsministeren (Bendt Bendtsen):

Det ligger vel helt klart, at Messerschmidt og jeg er fuldstændig uenige. Der er så nogle ting, vi rent juridisk kan blive enige om. Jeg må sige, jeg har holdt fast i, hvad mandatet gav mig. Det vil

jeg blive ved med at holde fast i. Jeg har arbejdet på at få det fra et A til et B, og kunne det ikke lade sig gøre, så afgav jeg en erklæring, så stemte jeg ja. Det var der et flertal for.

Det er Morten Messerschmidt imod. Det var der andre, der sidder her til højre for mig, der var imod, det må jeg blot konstatere.

De insinuationer, der kommer, må stå fuldstændig for egen regning efterhånden. Det der med, at man hagler løs på, at jeg overhovedet ikke har ageret efter det her mandat, der har jeg jo netop på baggrund af, at jeg vidste, det var en ømtålelig sag, gjort en stor indsats, for jeg vidste nøjagtig, jeg skulle stå til regnskab for hver en centimeter i Bruxelles, når jeg kom tilbage derfra, og det er derfor, at vi har arbejdet fra fredag eftermiddag hele vejen igennem for at få et resultat.

Jeg må bare konstatere, at det, som Svend siger, også er det, der er holdningen blandt mange europæiske lande, at vi har haft en politisk behandling. Det, det drejer sig om, er proceduren, det er en oversættelse. Det er rigtigt, at vi kunne være gået ind og have sagt, at vi ville have det udsat. Det gjorde Polen, så kom det på som A-punkt. Formandskabet ville ikke have en genforhandling af det her overhovedet, det er det, der fremgår. De ville ikke. Der var ikke flertal for overhovedet at støtte den danske minister i, at vi fik en B-punkts-behandling af det her.

Morten Messerschmidt (DF):

Ministeren siger, at hvis ikke det kunne lade sig gøre at få A, så skulle han blot afgive en erklæring. Men sagen er jo bare den, at ministeren godt kunne få det på som B-punkt, hvis ministeren bare ikke havde været så opsat på, at det skulle ske på det samme møde.

Derfor vil jeg spørge ministeren, hvor det er i det referat, som vi alle sammen sikkert nidkært har læst, at det her skulle på på samme møde. Hvor er det, at ministeren i det referat ser forbuddet mod, at ministeren anmoder om, at det kommer på på et efterfølgende møde?

Det er vel også tilladt for ministeren at overveje de to muligheder, der ligger, og ikke blot konkludere, at den første mulighed, nemlig den at det skal behandles på det føres møde, ikke kan lade sig gøre, fordi der ikke er flertal for det, og dermed sige, så melder jeg pas. Der er to muligheder. Hvorfor udnytter ministeren ikke den anden mulighed?

Økonomi- og erhvervsministeren:

Det kan jeg sige ganske kort. Jeg holder mig nøjagtig til det mandat, jeg har fået her i lokalet.

Ordstyreren:

Morten Messerschmidt, nu tror jeg snart, vi løber i ring, men du får et sidste spørgsmål.

Morten Messerschmidt (DF):

Tak for det. Der er to muligheder for at få noget på som B-punkt. Det ene er, hvis der er flertal i Ministerrådet for at få det på samme møde. Det andet er, at man helt singulært uden nogen

afstemning kan kræve, at det bliver taget af som A-punkt og med 14-dages-varsel får det på som B-punkt.

Jeg kan ikke forstå, hvorfor ministeren - efter at have fået så klart mandat her fra Europaudvalget - konstaterende at det første ikke kan lade sig gøre så ikke prøver det sidste. Hvor er det hjemlen i mandatet findes til, at det ikke skulle kunne gøres? Det forstår jeg ikke.

Økonomi- og erhvervsministeren:

Jamen hvis det er den holdning, der skulle være, hvorfor skulle der så afgives en erklæring, så folk kunne stemme ja og gå videre til Europa-Parlamentet?

Morten Messerschmidt (DF):

Nu har jeg ikke støttet nogen erklæring, det må ministeren tale med de andre partier om. Det, som der har været flertal for, og det som har været fuldstændig soleklart, ministeren kan jo læse på side 19 i det fortrolige referat af 4.3., er, at udvalget ønsker en genforhandling. Udvalget, som naturligvis kender forretningsordenen for Rådet, ved udmærket, under hvilke konditioner en sådan genforhandling skal ske. Nemlig at det er formandskabet, der vurderer, om det skal ske til orientering, afstemning eller forhandling. Men udvalget har altså ønsket, at det skal på som B-punkt, og det har ministeren ikke ønsket. Er det ikke korrekt?

Økonomi- og erhvervsministeren:

Det er korrekt, at Morten Messerschmidt er imod det her, ligegyldig hvad der sker hele vejen igennem, det ved vi godt. Det ville have været en tom demonstration det med A-punktet. Men jeg er godt klar over, at Dansk Folkeparti har en helt, helt klar holdning til denne her sag hele vejen igennem. Det er klart, at når vi sidder her med et mandat, der tilsiger, at hvis det ikke er muligt på mødet, så har jeg mulighed for at afgive en erklæring og stemme ja. Det siger da sig selv - undskyld jeg siger det.

Ordstyreren:

Morten Messerschmidt for en sidste gang.

Morten Messerschmidt:

Jeg er ikke enig i, at det ville være en tom demonstration at bede om at få det her på som A-punkt, for det er rigtigt nok, at formandskabet så kunne have sat det på som A-punkt igen, men der kunne ministeren jo så, ihukommende hvad mandatet gik ud på, endnu en gang kræve at få det på som B-punkt. Der er jo intet, der hindrer det. Det er vel noget af det, man i Bruxelles kalder, at forhandlingerne bryder sammen eller et eller andet i den stil.

Men det, det her handler om, er jo bare det, at ministeren ikke har ønsket at forvalte det mandat, som vi har givet ham i Europaudvalget, og derfor har ministeren klynget sig fast til, at det ikke kunne lade sig gøre uden et flertal. Det er også korrekt, såfremt man forudsætter, at det skulle ske på samme møde, men det står der ikke et eneste ord, et eneste bogstav om i det mandat, som ministeren har fået. Derfor er det min overbevisning, at det er fuldstændig klart, at ministeren ikke har fulgt det mandat, Europaudvalget har givet.

Økonomi- og erhvervsministeren:

Ja, det er min overbevisning, at jeg fuldt ud har holdt det mandat, jeg har fået her i Europaudvalget. Det er også årsagen til, at hvis det ikke kunne lykkes at få det flyttet og få en drøftelse af det her, jamen så var muligheden jo, at jeg afgav en erklæring. Det var jo det, der blev aftalt på det mandat, jeg har fået her. Der er et hav af hypoteser.

Jeg har hele tiden tilkendegivet, at formandskabet meget, meget klart over for mig har tilkendegivet, at toget er kørt første gang, som Svend Auken siger; nu har vi haft en oversættelse i gang i mange, mange måneder; nu ligger den formelt til en andenbehandling, og så kommer den tilbage igen.

Ordstyrer:

Ja tak. Jeg har ikke flere, der har bedt om ordet, og hermed er samrådet afsluttet. Den åbne del af mødet er også slut. Jeg foreslår, at vi holder 10 minutters humanitær pause, der er nogle, der skal ud på det lille hus. Er du enig i det minister?

SLUT